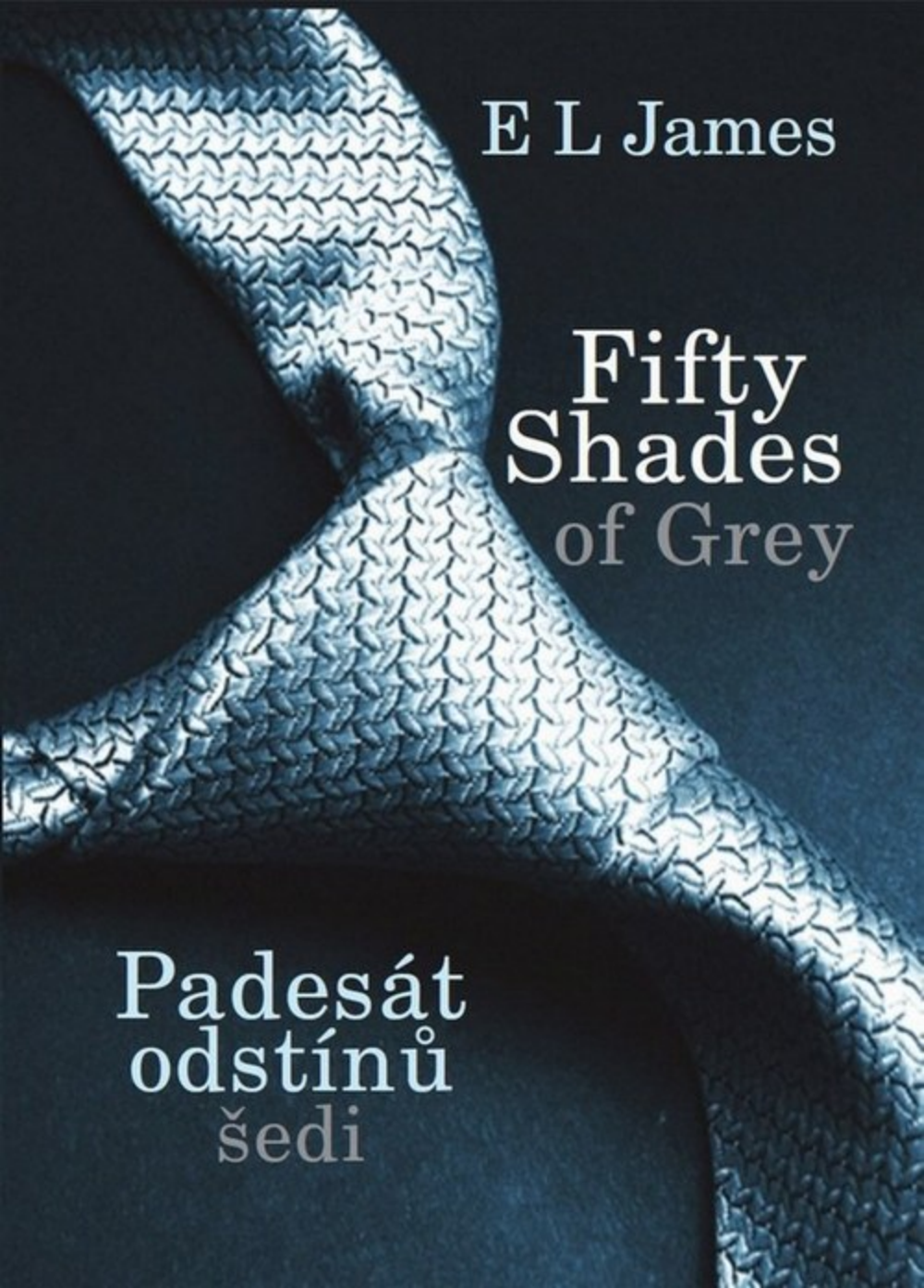

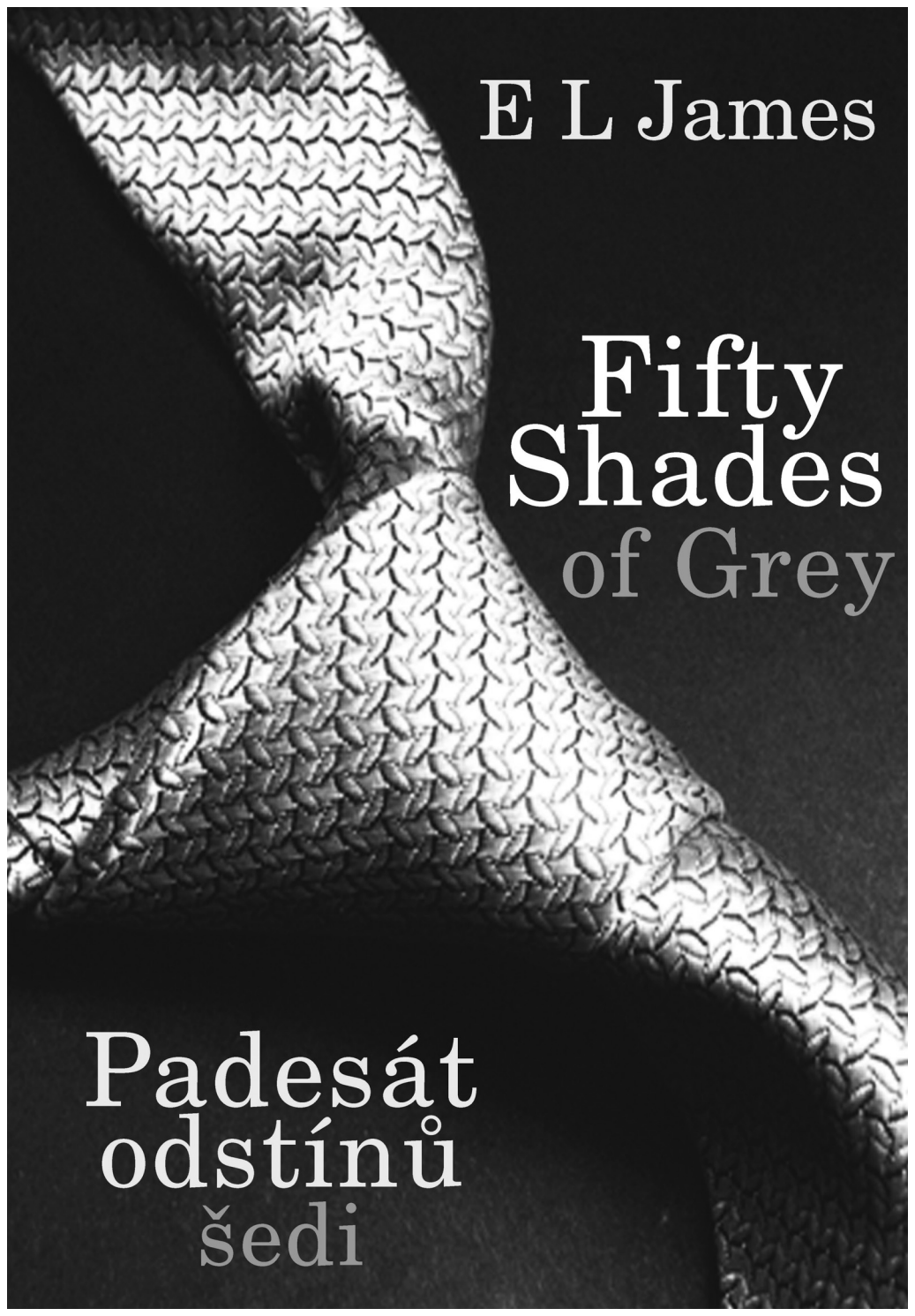

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

Věnováno Niallovi,
vládci mého vesmíru

Poděkování

Za pomoc a podporu jsem zavázána těmto lidem:

Manželovi Niallovi. Děkuju, že jsi toleroval mou posedlost, že sis vzal na povel naši domácnost a že jsi byl mým prvním korektorem.

Šéfce Lise. Děkuju, že jsi to se mnou vydržela ten poslední rok, nebo na jak dlouho jsem vlastně propadla tomuto šílenství.

CCL. Nikdy neprozradím za co, ale děkuju.

Všem původním fanouškům. Děkuju za vaši neutuchající podporu a přátelství.

SR. Děkuju za pomoc od samého začátku, a že jsi první.

Sue Maloneové. Za to, že jsi mě dala do pořádku.

Amandě a všem z TWCS. Za to, že jste to riskli.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012

Translation © Zdenka Lišková, 2012

ISBN 978-80-7388-705-6

Kapitola 1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Kčertu s mými vlasy, které se prostě neumějí chovat, a kčertu s Katherine Kavanaghovou, která je nemocná a vystavuje mě tomuhle utrpení. Právě teď bych se měla připravovat na státnice, jež vypuknou příští týden, a místo toho tu zkouším přimět své vlasy k poslušnosti. *Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou. Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou.* Párkrát si tu mantru přeříkávám, zatímco se ještě jednou pokouším dostat vlasy pod kontrolu. Podrážděně protočím panenky a zadívám se na tu bledou hnědovlasou dívku s modrýma, příliš velkýma očima. Vzdávám to. Jediná věc, která mi zbývá, je svázat ty vzpurné prameny do culíku a doufat, že vypadám aspoň trochu reprezentativně.

Kate je moje spolubydlící a k tomu, aby ulehla s chřipkou, si ze všech možných dnů vybrala právě tenhle. Proto taky nemůže udělat interview do studentských novin, které si domluvila s nějakým průmyslovým magnátem, o němž jsem v životě neslyšela. Takže jsem byla vybrána jako dobrovolník. Mám se šprtat na zkoušky, mám dokončit jednu esej a taky bych měla dnes od-

poledne jít do práce. Ale ne – místo toho se musím sebrat a ujet sto šedesát pět mil až do Seattlu a sejít se tam s nějakým tajemným výkonným ředitelem Grey Enterprises Holdings s.r.o. Pro tak výjimečného podnikatele a hlavního sponzora naší univerzity je čas mimořádně drahý – mnohem dražší než ten můj –, a přesto byl tak laskav, že Kate poskytne interview. Převratná událost, jak mi dotyčná neustále zdůrazňuje. Kčertu s jejími mimoškolními aktivitami.

Kate leží schoulená na gauči v obýváku.

„Mrzí mě to, Ano. Trvalo mi devět měsíců, než jsme se na tom interview dohodli. A trvalo by dalších šest ho přeplánovat – to už budeme mít obě odpromováno. Jako šéfredaktor to prostě nesmím prošvihnout. Prosím...“ žadoní tím svým chraplavým rozbolavělým hlasem. Jak to jenom dělá? Dokonce i nemocná působí rozpustile a tak úchvatně. Má od přírody světlounce zrzavé vlasy a zářivě zelené oči, i když ty jsou teď zarudlé a uslzené. Rychle potlačuju nevíтанou vlnu soucitu.

„Jasně že tam pojedu, Kate. A ty by ses měla vrátit do postele. Nechtěla bys NyQuil nebo Tylenol?“

„NyQuil, prosím tě. Tady máš otázky a můj diktafon. Prostě zmáčkneš nahrávání, vidíš? Dělej si poznámky, já to pak všechno přepíšu.“

„Nic o něm nevím,“ zabrbám a neúspěšně se pokouším krotit vzrůstající paniku.

„Otázky tě povedou. A jeď už. Je to dálka a já nechci, abys tam přišla pozdě.“

„No jo, vždyť už jedu. A ty se vrať do postele. Uvařila jsem ti polívku, tak si ji pak ohřej.“ Věnuju jí laskavý pohled. *Ty jsi jediná, pro koho něco takového udělám, Kate...*

„Ohřeju. Hodně štěstí. A díky, Ano – jako obvykle jsi mi zachránila život.“

Seberu svůj školní batoh, nejistě se na ni usměju a pak už vy-
rážím ze dveří směrem k autu. Nemůžu uvěřit, že jsem ji nechala,
aby mě k tomu přemluvila. Faktem ale je, že Kate přiměje koho-
koliv k čemukoliv. Bude z ní vynikající novinářka. Je výmluvná,
silná, přesvědčivá, schopná argumentovat, překrásná – a je mou
nejmilejší, nejlepší kamarádkou.

Když vyjízdim z washingtonského Vancouveru vstříc Portlandu
a mezistátní dálnici I-5, silnice jsou poloprázdné. Ještě je brzy
a já nemusím být v Seattlu dřív než ve dvě odpoledne. Naštěstí mi
Kate půjčila svůj sportovní Mercedes CLK. Nejsem si totiž jistá,
jestli by Wanda, můj staříček Volkswagen Brouk, zvládnul dojet
včas. Páni, řídit tenhle mercedes je ale radost, a když sešlápnu
plyn až na podlahu, míle doslova ubíhají.

Mým cílem je sídlo celosvětové společnosti pana Greye. Je
to obrovská dvacetipatrová kancelářská budova, samé oblé sklo
a ocel – architektova představa o užítkovosti – s nápisem GREY
HOUSE diskrétně vyvedeným opět v oceli nad vstupními pro-
sklenými dveřmi. Je čtvrt na dvě, když s pocitem ohromné úlevy,
že nejdu pozdě, vcházím do prostorné, a upřímně i dost zastrašu-
jící vstupní haly z oceli, pískovce a skla.

Za masivním kamenným recepčním pultem se na mě usmívá
velmi atraktivní, pečlivě upravená mladá blondýna. Na sobě má
to nejlíp padnoucí uhlově černé sako s bílou halenkou, jaké jsem
kdy viděla. Působí naprosto bezchybným dojmem.

„Jdu za panem Greyem. Anastasia Steeleová, místo Katherine
Kavanaghové.“

„Omluvte mě na okamžik, slečno Steeleová,“ trochu nadzdvih-
ne obočí, když se před ní sebevědomě postavím. Začínám litovat,
že jsem si nepůjčila jeden z Kateiných blejzrů místo svého tma-
vomodrého sáčka. Vyvinula jsem nadlidské úsilí a vzala si svou

jedinou sukni, k ní celkem ucházející hnědé vysoké boty a modrý svetr. Podle mě je to elegantní. Předstírám, že mi ta blondýna nenahání strach, a strkám si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Slečna Kavanaghová je očekávána. Podepište se, prosím, sem, slečno Steeleová. Použijte poslední výtah vpravo a zvolte si dvacáté poschodí,“ usmívá se na mě vlídně, když se zapisuju, ale není pochyb o tom, že se baví.

Podává mi kartičku s výrazným nápisem NÁVŠTĚVA. Neubráním se úšklebku. Osobně si myslím, že je zřejmé, že jsem tu na návštěvě. Vůbec se sem totiž nehodím. *Takové věci se nemění*, povzdychnu si. S poděkováním se odeírám k výtahům kolem dvou mužů z ochranky, kteří jsou ve svých dokonale padnoucích černých kvádrech mnohem lépe oblečení než já.

Výtah se mnou do dvacátého patra letí nadzvukovou rychlostí. Dveře se tiše otevírají a já se ocitám v dalším rozlehlém foyer – znovu ta ocel, sklo a bělostný pískovec. Přede mnou se tyčí další kamenný pult a další dokonale černobíle oděná mladá blondýna, která vstává, aby mě pozdravila.

„Slečno Steeleová, počkala byste zde, prosím?“ pokyne mi směrem ke křeslům potaženým bílou kůží.

Za nimi se nachází prostorná prosklená zasedací místnost s velkým stolem z tmavého dřeva a nejméně dvaceti barevně sladěnými židlemi kolem. A za tím vším celoskleněná venkovní stěna, skýtající výhled na panorama Seattlu až k zálivu Sound. Je to omračující scenerie, která mě na chvíli doslova paralyzuje. *Pane jo.*

Sedám si, z batohu lovím otázky, procházím si je a mezitím v duchu spílám Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O muži, se kterým teď povedu rozhovor, totiž nevím zhruba nic. Může mu být devadesát, nebo taky třicet. Ta nejistota je rozčilující, začínám mít nervy na pochodu a neklidně poposedávám.

Tyhle řeči z očí do očí mi nikdy moc nešly, spíš dávám přednost anonymitě skupinové diskuse, kdy se můžu nenápadně skrývat v zadní části místnosti. Abych pravdu řekla, ze všeho nejvíc preferuju svou vlastní společnost, nejlépe usazená na pohovce v univerzitní knihovně s nějakou britskou klasikou v ruce. A ne sedět a svíjet se v nějaké kolosální budově z kamene a skla.

Sama nad sebou obracím oči v sloup. *Koukej se sebrat, Steeleová.* Soudě podle budovy, která je až příliš moderní a sterilní, tipuju Greye na čtyřicátníka: nejspíš bude v dobré kondici, opálený a blond, aby ladil s personálem.

Další elegantní bezchybně oblečená blondýna vchází velkými dveřmi vpravo. Co to tu s těmi dokonalými blondýnami mají? To je jak ve Stepfordu. S hlubokým nádechem vstávám.

„Slečna Steeleová?“ táže se poslední blondýna.

„Ano,“ zaskřehotám a odkašlu si. „Ano.“ Vida, teď už to znělo mnohem přesvědčivěji.

„Pan Grey vás přijme za okamžik. Mohu vám vzít to sako?“

„Och, prosím.“ Snažím se z něj vyvléknout.

„Bylo vám nabídnuto nějaké občerstvení?“

„Ehm – ne.“ Páni, nedostanu blondýnu číslo dvě do potíží?

Třetí blondýna zabodne do mladé ženy za pultem pohled a zamračí se na ni.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ ptá se, když obrátí svou pozornost zpátky ke mně.

„Sklenka vody bude stačit, děkuji,“ zamumlám.

„Olivie, opatři prosím slečně Steeleové sklenici vody,“ vyzve Olivii příkře. Ta okamžitě vyskakuje a odchází ke dveřím na druhé straně haly.

„Omlouvám se, slečno Steeleová, Olivie je naše nová stážistka. Posadte se, prosím. Pan Grey bude zaneprázdněn ještě pět minut.“

Olivie se vrací s velkou sklenicí ledově vychlazené vody.

„Prosím, slečno Steeleová.“

„Děkuji.“

Blondýna číslo dvě mašuruje zpátky za přepážku, její podpatky na kamenné podlaze pravidelně klapou a rezonují. Sedá si a společně s blondýnou číslo tři se vrací ke své práci.

Možná pan Grey trvá na tom, aby všechny jeho zaměstnankyně byly blondýny. Mimoděk se zamýšlím nad tím, jestli je to vůbec legální, když vtom se náhle otevřou dveře kanceláře a z nich vyjde vysoký, vkusně oděný muž tmavé pleti s krátkými dredy. Teď už je jisté, že jsem se oblékla špatně.

Obrací se a do dveří říká: „A co si dát tento týden golf, Greyi?“

Odpověď neslyším. Otáčí se, a když mě spatří, usměje se tak, až se mu kolem očí vytvoří vějířky vrásek. Olivie se mezitím vy-mrštila a přivolala výtah. Zdá se, že je to přebornice ve vyskakování ze židle. Ona je nervóznější než já!

„Na shledanou, dámy,“ loučí se ten muž a nastupuje do výtahu.

„Pan Grey vás nyní přijme, slečno Steeleová. Prosím, vstupte,“ vyzývá mě blondýna číslo dvě.

Tak trochu nejistě se zvedám, snažím se zklidnit své rozjitřené nervy. Sbíráám svůj batoh, odkládám sklenici s vodou a kráčím směrem k pootevřeným dveřím.

„Nemusíte klepat – jen vstupte,“ usměje se na mě.

Zatlačím do dveří, a jak do nich vcházím, klopýtnu. Zakopávám o svou vlastní nohu a řítím se do kanceláře hlavou napřed.

Kruci, kruci – já a moje obě levé nohy! Klečím na všech čtyřech ve dveřích kanceláře pana Greye a něčí ruce mě jemně svírají, aby mi pomohly vstát. Je mi tak trapně – kčertu s tou mojí neohrabaností. Musím se doslova přinutit, abych vzhledla. Do háje – je tak mladý.

„Slečno Kavanaghová,“ podává mi ruku s nezvykle dlouhými prsty, když konečně stojím. „Christian Grey. Jste v pořádku? Nechcete se posadit?“

Je tak mladý – a přitažlivý, velmi přitažlivý. Vysoký, v luxusním šedém obleku, bílé košili a černé kravatě s rozcuchanými vlasy s měděným nádechem a uhrančivým, pronikavě šedým pohledem, kterým si mě pozorně měří.

Chvilí mi trvá, než se zmůžu na slovo.

„Ehm. Vlastně...“ vykoktám. Jestli je tomuhle chlápkuvi přes třicet, tak sním svůj klobouk. Omámeně vkládám ruku do jeho a vzájemně si jimi potřásáme. Zároveň s dotykem našich prstů ucítím zvláštní, vzrušující záchvěv. Celá v rozpacích se mu spěšně vyvlékám. To musela být statická elektřina. Uvědomuju si, že zrychleně pomrkávám, pohyby mých očních víček kopírují rytmus mého srdce.

„Slečna Kavanaghová je indisponována, takže mě posílá místo sebe. Doufám, že vám to nevadí, pane Greyi.“

„A vy jste?“ Jeho hlas je hřejivý, možná zní trochu pobaveně, ale to se dá z jeho netečného výrazu těžko vyčíst. Projevuje sice mírný zájem, ale především z něj číší – zdvořilost.

„Anastasia Steeleová. Společně s Kate, totiž... Katherine... totiž... slečnou Kavanaghovou studuji angličtinu na Washingtonské státní.“

„Aha,“ poznamená prostě. Mám pocit, že jsem v jeho výrazu zahlédla náznak úsměvu, ale jistá si nejsem. „Posadíme se?“ Pokyne rukou směrem k bílé kožené sedačce ve tvaru písmene L.

Pro jednoho člověka je to až moc velká místnost. Před prosklenou venkovní stěnou stojí moderní stůl z tmavého dřeva, u kterého by se pohodlně najedlo šest lidí. K němu ladí konferenční stolek u sedačky. Všechno ostatní je bílé – strop, podlaha i stěny. Až na zeď u dveří, kde visí seskupení šestatřiceti malých obrázků, uspořádaných do čtverce. Jsou nádherné – série obyčejných, zapomenutých předmětů, namalovaných tak detailně, že vypadají jako fotografie. Takhle pohromadě jsou dechberoucí.

„Místní malíř. Trouton,“ objasňuje mi, když si všimne, kam směřuje můj pohled.

„Jsou překrásné. Povyšují obyčejné na neobyčejné,“ zasním se u vytržení z něj i z těch obrázků. S hlavou nakloněnou ke straně se na mě upřeně zadívá.

„Lépe bych to nevyjádřil, slečno Steeleová,“ pronese měkce a já z nějakého nevysvětlitelného důvodu rudnu.

Kromě těch maleb je zbytek kanceláře chladný, čistý a sterilní. Zajímalo by mě, jestli to opravdu odráží osobnost toho řeckého boha, co se elegantně zabořil do jednoho z bílých kožených křesel naproti mně. Zatřepu hlavou, zneklidněná tokem svých vlastních myšlenek, a lovím z batohu Kateiny otázky. Pak se snažím zapnout diktafon, jenže mám tak roztřesené ruce, že ho na ten tmavý konferenční stolek celkem dvakrát upustím. Pan Grey nehne brvou a trpělivě čeká – aspoň doufám –, zatímco já postupně podléhám extrémním rozpakům a nervozitě. Když konečně seberu odvahu, abych na něj pohlédla, zjišťuju, že mě pozorně sleduje. Jednu ruku má uvolněně složenou v klíně, druhou si podpírá bradu a dlouhým ukazováčkem si přejíždí po rtech. Myslím, že se snaží skrýt úsměv.

„Promiňte,“ zajíknu se. „Na tohle nejsem zvyklá.“

„Klidně si dejte načas, slečno Steeleová,“ řekne.

„Nebude vám vadit, když si nahraju vaše odpovědi?“

„To se mě ptáte teď? Poté, co jste s tím tak zápasila?“

Do tváří se mi hrne krev. On si mě dobírá?! Aspoň doufám. Zaraženě zamžikám, nejsem si jistá, jak na to zareagovat, ale zdá se, že ho to mrzí, protože se nade mnou nakonec slituje: „Ne, nebude mi to vadit.“

„Vysvětlila vám Kate, teda slečna Kavanaghová, k čemu je to interview určeno?“

„Jistě. Objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremoniálu.“

Panečku! Tohle je pro mě novinka. A já jsem dočasně zaujatá myšlenkou, že někdo ne o moc starší než já... dobrá, tak asi o šest let a... dobrá, je megaúspěšný... ale stejně – on mi bude předávat diplom?! S nakrčeným čelem se nutím vrátit svou rozptýlenou pozornost k otázkám, které třímám v ruce.

„Dobře.“ Nervózně polknu. „Mám tu nějaké otázky, pane Greyi.“ Uhlazuji si zbloudilý pramen vlasů za ucho.

„To jsem si myslel...“ pronásí s kamennou tváří. Je to jasné – dělá si ze mě legraci. Jakmile si to uvědomím, ucítím horko ve tvářích. Narovnáвам se a zpevňuji ramena s úmyslem vypadat vyšší a hrozivější. Zapínám diktafon a pokouším se působit profesionálně.

„Na to, že jste vybudoval takové impérium, jste velmi mladý. Čemu vděčíte za takový úspěch?“ Vzhlednu k němu. Ukáže mi chabý úsměv, ale celkově vypadá spíš lehce zklamaný.

„Obchod je jenom o lidech, slečno Steeleová, a já jsem v posuzování lidí velmi dobrý. Víм, co je pohání, co je povznáší, co je oslabuje, co je inspiruje a taky jak je pobízet. Zaměstnávám velmi mnoho dobrých lidí a odměňuji je štědře.“ Udělá drobnou pauzu a zaklesne se do mě svým šedým pohledem. „Věřím, že cesta k úspěchu v jakémkoliv projektu vyžaduje, aby se člověk stal jeho vládcem; aby to, čemu se věnuje, znal skrz naskrz, každý detail. A já opravdu tvrdě, velmi tvrdě pracuji na tom, abych takový byl. Veškerá rozhodnutí činím na základě logických úvah a faktů. Mám přirozený talent pro vytipování a rozvíjení solidních nápadů a také mám schopné lidi. A to je to podstatné, všechno nakonec stojí na schopných lidech.“

„Možná máte prostě štěstí.“ Tohle není na Kateině seznamu, jenže on je tak arogantní. Překvapeně zamrká.

„Já nesázím na štěstí ani na náhody, slečno Steeleová. Zdá se, že čím usilovněji pracuji, tím víc štěstí mám. Opravdu je důležité

vybrat si do týmu ty správné lidi a zároveň dokázat beze zbytku využít jejich energii. Myslím, že to byl Harvey Firestone, kdo řekl: *Největší výzvou vůdcovství je růst a zdokonalení podřízených.*“

„Teď zníte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou.“ Ta slova ze mě vypadnou dřív, než je stihnu zarazit.

„Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steeleová,“ prohlásí, aniž by jeho úsměv nesl sebemenší stopy humoru. Zadíívám se mu do očí a on mi ten pohled netečně a pevně oplácí. Zrychluje se mi tep a ve tvářích už zase cítím horko.

Proč mě tak znervózňuje? Je to snad tou jeho ohromující vizáží? Nebo to dělá ten spalující pohled? Způsob, jakým si ukazovákem přejíždí po spodním rtu? Chtěla bych, aby s tím přestal.

„Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých tajných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala,“ pokračuje měkce.

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?“ *Maniaku!*

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steeleová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti – moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá čelist. Jsem omráčená absolutní absencí jeho skromnosti.

„Nemáte snad dozorčí radu, které byste se z toho zodpovídal?“ vyhrknu znechuceně.

„Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím.“ Tázavě pozvedne obočí a já okamžitě rudnu. To bych samozřejmě věděla, kdybych se aspoň trochu připravila. Zatraceně, když on je tak arogantní. Radši měním téma.

„A máte nějaké zájmy, kromě své práce?“

„Mé zájmy jsou pestré, slečno Steeleová.“ Na rtech se mu objevuje náznak úsměvu. „Velmi pestré.“ Jeho upřený pohled mi z ně-

jakého důvodu způsobuje rozpaky a zároveň tlačí krev do hlavy. Jako by v jeho očích zaplála nějaká hříšná myšlenka.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?“

„Uvolnil?“ Věnuje mi zářivě bílý úsměv. A já přestávám dýchat. On je *opravdu* krásný. Nikdo by neměl vypadat tak dobře.

„No, abych se uvolnil, jak říkáte – plavím se, létám a... provozuji různá kondiční cvičení.“ Poposedá si v křesle. „Jsem velmi bohatý muž, slečno Steeleová, a tak mám drahé a mimořádné koníčky.“

Ve snaze ukončit tuhle debatu vrhám letmý pohled na Kateiny otázky.

„Investujete do výroby. Proč konkrétně?“ kladu další dotaz. Proč jen se v jeho přítomnosti cítím tak nesvá?

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?“

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce namísto logiky a faktů.“

Zacukají mu koutky, zkoumavě se na mě zadívá.

„To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám.“

„Proč by to říkali?“

„Protože mě dobře znají,“ zkriví rty v nahořklém úsměvu.

„Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?“ Té otázky lituju hned, jak ji vyslovím. Taky není na Kateině seznamu.

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steeleová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často...“

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?“

„Protože jsem sponzorem univerzity. A proto, že se mi, přes veškerou snahu, nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi

dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit.“

Ano, vím přesně, jak houževnatá dokáže Kate být. To je ten důvod, proč tu sedím a kroutím se pod jeho pronikavým pohledem jako žížala na háčku, zatímco bych se měla učit.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?“

„Peníze se jíst nedají, slečno Steeleová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst.“

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?“

Vyhýbavě pokrčí rameny.

„Je to prostě dobrý byznys,“ zamumlá a já si pomyslím, že není upřímný. Nedává to snad smysl – krmit hladové? Nevidím v tom žádný finanční přínos, pouze duševní uspokojení. Zmatená jeho postojem sklápím oči, abych přečetla další otázku.

„Zastáváte nějakou životní filosofii? Jestli ano, jaká to je?“

„Nemám životní filosofii jako takovou. Možná vůdčí princip – Carnegieho: *Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoliv, na co má oprávněný nárok.* A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svým okolím.“

„Takže vy chcete věci vlastnit?“ Ty *jsi* posedlý kontrolou.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci.“

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To taky jsem.“ Sice se usmívá, ale v jeho očích se úsměv neodráží. Tohle mi už zase nesedí na někoho, kdo chce nakrmit svět, takže se nemůžu zbavit dojmu, že mluvíme o něčem jiném, ale absolutně netuším o čem. Ztěžka polknu. Jako by teplota v místnosti stoupala, nebo možná stoupá jenom ta moje. Mým jediným

přáním teď je, aby ten rozhovor skončil. Kate už bude mít určitě dostatek materiálu. Čtu další otázku.

„Jste adoptovaný. Nakolik si myslíte, že vás tato skutečnost formovala?“ Pane jo, to je dost osobní. Zkoumám Greye pohledem a doufám, že jsem ho neurazila. Trochu se zachmuří.

„To sám nedokážu posoudit.“

Tím vzbuzuje můj zájem.

„Kolik vám bylo, když vás adoptovali?“

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steeleová,“ odbyde mě stroze. *Sakra*. No jistě – kdybych věděla, že budu dělat tenhle rozhovor, připravila bych se na něj. Nervózně se vrhám dál.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život.“

„To není otázka,“ poznamená lakonicky.

„Promiňte,“ ošiju se. Teď se kvůli němu cítím jako nějaké nevychované děcko. Zkousím to ještě jednou: „Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?“

„Ale já mám rodinu. Mám bratra, sestru a dva milující rodiče. A nemám zájem ji dál rozšiřovat.“

„Jste gay, pane Greyi?“

On se ostře nadechuje a já se samou hanbou propadám do země. *Taková hovadina!* Proč jen ty otázky před přečtením aspoň trochu nefiltruju? Přece mu nemůžu říct, že je jenom čtu! Zatracená Kate a ta její zvědavost!

„Ne, Anastasie, to nejsem.“ Zvedá obočí, v očích chladný záblesk. Nevypadá, že bych ho potěšila.

„Omlouvám se. Je to, totiž... je to tu napsáno.“ To je poprvé, co vyslovil mé jméno. Srdce mi buší jako o závod a já cítím, jak se mi zase rozpalují tváře. Nervózně si strkám neposlušné vlasy za ucho.

Grey naklání hlavu ke straně.

„To nejsou vaše vlastní otázky?“

Následuje prudký odliv krve z mého obličeje.

„Ehm... ne. Kate – teda slečna Kavanaghová –, to ona je sestavovala.“

„Copak vy nejste kolegyně ze studentských novin?“ *Ach, ne.* Se studentskými novinami nemám nic společného. Je to její mimoškolní aktivita, ne moje. Teď jsem pro změnu rudá až za ušima.

„Ne. Je to moje spolubydlící.“

V tiché úvaze si promne bradu, jeho šedé oči mě zkoumavě sledují.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?“ ptá se hrozivě tiše.

Tak počkat, kdo tu koho zpovídá? Jeho pohled mě propaluje tak, že prostě musím odpovědět upřímně.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře,“ odpovídám chabě ve snaze se nějak ospravedlnit.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje.“

Ozývá se zaklepání na dveře a v nich se objevuje blondýna číslo tři.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku.“

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to.“

Andrea na okamžik zaváhá, nevěřícně na něj zírá. Vypadá, že je pořádně zaskočená. Grey k ní zvolna otáčí hlavu a zdvihá obočí. Ona se zardí. *Výborně. Aspoň v tom nejsem sama.*

„Samozřejmě, pane Greyi,“ zatrylkuje a odchází. On svráští čelo a pak znovu obrací pozornost mým směrem.

„Kde jsme to skončili, slečno Steeleová?“

Ach, takže jsme se vrátili ke slečně Steeleové.

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte.“

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jediné tak to bude spravedlivé.“ Jeho šedé oči ožívají zvědavostí. *No*

to mě podrž. Kam tímhle míří? Opírá si lokty o područky křesla a z prstů rukou utváří na úrovni svých úst stříšku. Jeho rty jsou velmi... zneklidňující. Nutkavě polknu.

„O mně se toho moc říct nedá.“

„Jaké máte plány, až doděláte školu?“

Pokrčím rameny, vyvedená z míry jeho zájmem. *Přestěhovat se s Kate do Seattlu, najít si práci. Ještě jsem se tím vážně nezabývala.*

„Nemám žádné plány, pane Greyi. Teď hlavně potřebuju udělat státnice.“ Na které bych se právě teď měla učit, spíš než sedět ve vaší výstavní nóbl sterilní kanceláři a cítit se nepříjemně pod vaším pronikavým pohledem.

„Máme tu výborný program pro absolventy,“ nadhodí tiše. Zvedám obočí – on mi nabízí práci?

„Aha. Budu to mít na paměti,“ zablekotám úplně rozhozená. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila.“ To ne, už zase přemýšlím nahlas.

„Proč něco takového říkáte?“ Se zaujetím sklání hlavu ke straně, na rtech mu pohrává náznak úsměvu.

„To je snad zřejmé, ne?“ *Mám nekoordinované pohyby, jsem nedbale oblečená a nejsem blond.*

„Mně ne,“ opáčí. Upírá na mě intenzivní pohled, veškerý jeho humor upadl v zapomnění a já někde hluboko uvnitř podbřišku pocítím neznámé trnutí. Unikám jeho zkoumavým očím a zadívám se na své do sebe propletené prsty. *Co se to tu děje?* Musím odsud pryč – a to hned! Nakláním se, abych uklidila diktafon.

„Chtěla byste tu provést?“ nabízí mi.

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta.“

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?“ zazní překvapeně, snad dokonce úzkostně. Pohlédne ven z okna, rozpršelo se tam. „Tak

to byste měla jet opatrně.“ Jeho tón je přísný až autoritativní. Co se stará? „Máte vše, co jste potřebovala?“ dodává.

„Ano, pane,“ potvrzuju a ukládám si diktafon do batohu. On přitom zamyšleně přimhouří oči.

„Děkuju, že jste mi poskytl rozhovor, pane Greyi.“

„Potěšení bylo plné na mé straně,“ ujišťuje mě, opět zdvořilost sama.

Když vstávám, zvedá se a podává mi ruku.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steeleová.“ Zní to jako výzva, nebo hrozba, nejsem si jistá. Zamyšleně pokrčím čelo. A kdy bychom se jako měli setkat? Znovu mu potřásám rukou, užaslá, protože to podivné mravenčení nikam nezmizelo. Určitě jsou to nervy.

„Pane Greyi,“ kývnu. On s grácií atleta přechází ke dveřím a otevírá je dokořán.

„Jen se ujišťuji, že projdete bez úhony, slečno Steeleová.“ Neopatrně se usměje. Očividně naráží na můj nepřilíš elegantní vstup do jeho kanceláře. Žádný div, že zase rudnu.

„To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi,“ šlehnu po něm a jeho se úsměv rozšiřuje. *Tak to mě moc těší, že jsem tě pobavila*, kaboním se v duchu cestou do haly. Překvapeně zjišťuju, že mě Grey následuje. Andrea i Olivie k nám současně zvedají své zaražené pohledy.

„Měla jste nějaký kabát?“ zjišťuje Grey.

„Sako.“

Olivie je v tu ránu na nohou a přináší mi ho, ale Grey jí ho bere z rukou dřív, než mi ho stihne podat. Přidrží mi ho a já se do něj s naprosto absurdními rozpaky soukám. V jednu chvíli jeho dlaně krátce spočinou na mých ramenou. Při tom doteku se až zajíknu. Pokud si toho všiml, nedává to najevo. Svým dlouhým ukazováčkem přivolává výtah a oba u něj chvíli jen tak stojíme a čekáme –

já nesvá, on klidný a vyrovnaný. Dveře se otevírají a já v touze uniknout chvatně nastupuju. *Opravdu už se odsud musím dostat.* Když se otáčím, abych na něj pohlédla, opírá se o stěnu u dveří výtahu. Je opravdu velmi, velmi hezký. Až zneklidňujícím způsobem.

„Anastasie,“ vysloví, jako by mi dával sbohem.

„Christiane,“ odpovídám a dveře se milosrdně zavírají.

Kapitola 2

Srdce mi tluče jako zvon. Výtah sjíždí do prvního patra a já se deru ven hned, jak se jeho dveře otevrou. Opět zakopávám, tentokrát se ale na tu bezchybnou pískovcovou podlahu nesvalím. Uháním k širokým proskleným dveřím a pak už se ocitám na svěžím, vlhkem prosyceném vzduchu Seattlu. Zvedám hlavu a nechávám se smáčet osvěžujícím deštěm. Zavírám oči a s hlubokým očistným nádechem se snažím posbírat zbytky své duševní rovnováhy.

Žádný muž na mě nikdy nezapůsobil tak jako Christian Grey, a já netuším proč. Je v tom jeho vzhled? Nebo jeho uhlazené chování? Bohatství? Moc? Prostě nerozumím své iracionální reakci. Oddechnu si neskonale ulevou. Ale co to, proboha, mělo všechno znamenat? Opírám se o jeden z ocelových pilířů budovy a srdnatě se pokouším zklidnit a uspořádat své myšlenky. Zatřesu hlavou. *Co to bylo?* Srdce mi nakonec zpomaluje na obvyklý rytmus a dech se vrací k normálu. Vyrážím k autu.

Jakmile nechám hranice města za zády a znovu si v hlavě přehraju ten náš rozhovor, začínám se cítit hloupě a trapně. Určitě

jsem prostě přehnaně zareagovala na něco, co se mi jenom zdálo. Jasně, je velmi atraktivní, sebejistý, dominantní a nenucený. Ale na druhou stranu je taky arogantní a přes všechno to dokonalé chování je panovačný a chladný. Teda, aspoň navenek. Zčistajasna mě příjemně zamrazí podél páteře. Možná je arogantní, ale tak trochu na to má právo – už toho dokázal tolik, na to, jak je mladý. Nedokáže vystát zabedněnce – ale proč by taky měl? A už zase jsem našťvaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatímco směřuju k dálnici I-5, dál nad tím vším rozjímám. Opravdu jsem nepochopila, co ho nutí hnát se za takovým úspěchem. A některé jeho odpovědi byly tak tajemné – jako kdyby něco skrýval. A ty Kateiny otázky – no, uf! Ta adopce... a pak, ptát se ho, jestli je gay! Samou hrůzou se zachvěju. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to vyslovila. *Prosím, chci, aby mě pohltila zem!* Víím, že se budu propadat hanbou pokaždé, když si na to později vzpomenu. Ztracená Katherine Kavanaghová!

Kontroluju tachometr. Jedu mnohem opatrněji, než bych jela kdykoliv jindy. Jsem si vědoma toho, že je to kvůli vzpomínce na upřeně, pronikavě šedé oči a přísný hlas nabádající mě k rozvážné jízdě. Zakroutím hlavou, když si uvědomím, že se Grey chová, jako by mu bylo dvakrát tolik.

Už se v tom nešfourej, Ano, okřiknu se. Nakonec si říkám, že to byla opravdu zajímavá zkušenost, ale už bych se jí dál neměla zaobírat. *Prostě se přes to přenes.* Vždyť už se s ním nikdy neuvidím. Ta myšlenka mě okamžitě rozradostní. Pouštím si rádio – a to pořádně nahlas, zapírám se do sedadla a s důkladně sešlápnutým plynem se zaposlouchávám do nezávislé rockové hudby. Když najeďdu na dálnici, zjišťuju, že přece jen můžu řídit tak rychle, jak chci.

Bydlíme v malé kolonii dvojdomků ve Vancouveru, poblíž areálu Washingtonské státní univerzity. Měla jsem kliku – Kateini rodi-

če ten domek pro Kate koupili a já jí přispívám na nájem směšnou částkou. Strávila jsem tu poslední čtyři roky. Když parkuju před domem, dochází mi, že Kate bude chtít slyšet všechno – slovo od slova – a že je neodbytná. No, koneckonců, dostane tu nahrávku. Doufejme, že jí nebudu muset vykládat nic nad rámec toho interview.

„Ano! Jsi zpátky.“ Kate sedí v našem obývacím, obklopená knihami. Zjevně se učila na státnice – i když má na sobě pořád to flanelové pyžamo s malými sladkými růžovými králíčky. To, které si šetří na chvíle po rozchodech, na nemoci a jiné depresivní nálady. Vrhá se ke mně, aby mě pevně objala.

„Už jsem si začínala dělat starosti. Čekala jsem, že se vrátíš dřív.“

„No vidíš, a já myslela, bůhvíjak nejsem rychlá, vzhledem k tomu, jak to probíhalo,“ zamávám jí před obličejem diktafonem.

„Ano, strašně ti za to děkuju. Tohle máš u mě, vždyť víš. Jak to šlo? Jaký je?“ Ach ne, už je to tady... Katherine Kavanaghová – inkvizitor.

Snažím se vypotit odpověď. Co tak můžu říct?

„Jsem ráda, že to mám za sebou a že už ho nikdy neuvidím. Byl celkem děsivý, víš, jak to myslím,“ krčím rameny. „Přijde mi takový cílevědomý až zažraný... a mladý. Opravdu mladý.“

Kate mi věnuje nevinný pohled. A já se na ni zamračím.

„Netvař se jako nevinátko. Proč jsi mi nedala jeho životopis? Cítila jsem se před ním jako idiot, když jsem neměla ani základní přípravu.“

Kate si přioplácne ruku na pusu. „Teda, Ano, to mě fakt mrzí. Vůbec mi to nedošlo.“

Podrážděně zafuním.

„Většinou byl zdvořilý, formální, skoro strojený... jako by předčasně zestárl. Nemluví, jako by mu bylo dvacet a něco. *Kolik* mu vlastně je?“

„Dvacet sedm. Ježíši, Ano, promiň. Měla jsem ti říct aspoň něco. Dej sem ten diktafon, hned se na to vrhnu.“

„Už vypadáš líp. Snědlas tu polívku?“ ptám se, abych změnila téma.

„Jasně, a byla výborná jako vždycky. Cítím se mnohem líp,“ usměje se na mě vděčně.

Mrknu na hodinky.

„Musím běžet. Pořád ještě můžu stihnout službu u Claytonů.“

„Ano, ty se jednou uštveš.“

„Jsem v pohodě. Tak ahoj.“

U Claytonů pracuju už od té doby, co jsem nastoupila na WSU. Je to ten největší soukromý obchod pro kutily v Portlandu a okolí. Za ty čtyři roky už jsem se dozvěděla dost o všem, co tu prodávám – jenže ironií osudu jsem jako kutil naprosté dřevo. Všechny tyhle věci nechávám na tátovi.

Jsem ráda, že jsem to do práce stihla – umožní mi to soustředit se na něco jiného než na Christiana Greye. Máme dost práce. Je začátek letní sezony, to všichni vymýšlí, jak by si vylepšili bydlení.

Paní Claytonová vypadá, že se jí ulevilo, když mě zahlédla.

„Ano! Myslela jsem, že už dnes nedorazíš.“

„Ta schůzka netrvala tak dlouho, jak jsem si myslela. Můžu odsloužit pár hodin.“

„Moc ráda tě vidím.“

Posílá mě do skladu přerovnávat zboží a já jsem brzy pohlce-
na prací.

Když se později vracím domů, Katherine má na uších sluchátka a je zabraná do práce na svém notebooku. Nos má ještě pořád červený, ale je do toho tak zažraná, že nevnímá a jen zuřivě dat-

luje. Já jsem úplně vyčerpaná, znavená dlouhým řízením, zničujícím rozhovorem a hromadou práce u Claytonů. Sesouvám se na gauč a přemítám o eseji, kterou musím dokončit, a o všem tom učení, ke kterému jsem se dnes nedostala, protože jsem byla... *s ním*.

„Máš tu pár slušných věcí, Ano. Dobrá práce. Nemůžu uvěřit, že jsi s ním nešla na tu obhlídku, když ti ji nabídnul. Očividně s tebou chtěl strávit víc času,“ vrhá na mě krátký zkoumavý pohled.

Cítím, jak červenám, a můj tep se z neznámých příčin zrychluje. To docela určitě nebyla jeho pohnutka. Určitě mě tam chtěl provést jenom proto, aby mi ukázal, že je pánem všeho, co ovládá. Zjišťuju, že si koušu spodní ret, a doufám, že si toho Kate nevšimla. Ale ta se zdá plně ponořená do přepisu.

„Už slyším, cos myslela tou formálností. Dělala sis ty poznámky?“

„Hmm... nedělala.“

„To nevadí. I s tímhle můžu udělat dobrý článek. Škoda, že nemáme nějaké jeho nové fotky. Vypadá vážně dobře, mizera jeden. Co říkáš?“

„No, celkem to ujde.“ Usilovně se snažím znít nezaujatě a myslím, že se mi to daří.

„Ale no tak, Ano – ani ty nemůžeš být imunní vůči jeho vzhledu,“ povytáhne na mě své dokonalé obočí.

Krucí! Do tváří se mi hrne krev, a tak se uchyluju k lichotkám – osvědčené taktice.

„Ty bys toho z něj asi dostala víc.“

„Tak o tom pochybuju, Ano. No tak – vždyť on ti prakticky nabídnul práci! Když uvážím, že jsem to na tebe hodila na poslední chvíli, zvládla to fakt skvěle.“ Hloubavě se na mě zahledí a já volím rychlý ústup do kuchyně.

„Takže, co si o něm doopravdy myslíš?“ Kčertu, ona je opravdu jako nějaká inkvizice. Proč to prostě nenechá plavat? *Honem si něco vymyslí.*

„Jde si tvrdě za svým, je posedlý kontrolou, je arogantní, jde z něj strach... na druhou stranu je hodně charismatický. Celkem chápu všechnu tu fascinaci jeho osobou,“ dodávám po pravdě a doufám, že jí to jednou provždy zavře pusou.

„Ty? Fascinovaná mužem? To je mi ale novinka,“ odfrkne si.

Začínám si připravovat sendvič, aby neviděla jak se tvářím.

„Proč jsi chtěla vědět, jestli je gay? A mimochodem, to byla ta nejtrapnější ze všech otázek. Já z ní měla málem smrt a on byl naštvaný, že se ho na to ptám,“ mračím se při té vzpomínce.

„Protože kdykoliv se objeví na společenských stránkách, vždycky je sám.“

„No, tak to bylo vrcholně trapné. Celá ta věc byla dost nepříjemná a já jsem fakt šťastná, že už ho nikdy neuvidím.“

„Prosím tě, přece to nemohlo být tak zlé. A navíc, myslím, že zněl, jako bys ho dost zaujala.“

Zaujala? Kate se nejspíš pomátla.

„Dáš si sendvič?“

„Jasně.“

Ten večer už k mé neskonalé úlevě o Christianu Greyovi nemluvíme. Poté, co se najím, jsem schopná sedět u stolu vedle Kate, která dělá na svém článku, a pracovat na eseji o Tess z d'Ubevillů. To je děs, ta žena byla na špatném místě ve špatný čas a ve špatném století. Když končím, je půlnoc a Kate už je dávno v posteli. Vyčerpaně se ploužím do svého pokoje, spokojená, že jsem toho za pondělek zvládla docela dost.

Ve své bílé kovové posteli se zachumlám do prošíváné deky, kterou vyráběla máma, zavírám oči a okamžitě usínám. Tu noc

se mi zdá o temných místech, bezútěšných, chladných bílých poschodích a šedých očích.

Po zbytek týdne se zabývám opakováním školní látky a prací v Claytonovic obchodě. Kate je taky v jednom kole, sestavu je své poslední vydání školního časopisu před tím, než ho bude muset předat novému šéfredaktorovi, a taky se šprtá na státnice. Ve středu už se cítí mnohem líp, takže dál nemám tu čest užívat si pohled na její růžové flanelové pyžamo poseté králíčky. Volám mámě do Georgie, abych ji zkontrolovala a taky aby mi mohla popřát hodně štěstí u státnic. Taky mi vypráví o tom, že se pustila do nového podnikání ve výrobě svíček – moje máma, to je jeden velký riskantní podnik. V podstatě se doma nudí a potřebuje se nějak zabavit, ale u ničeho dlouho nevydrží. Příští týden to bude zas něco nového. Dělán si o ni starosti. Doufám, že kvůli svému poslednímu projektu nezastavila dům. A taky doufám, že Bob – její relativně nový, ale mnohem starší manžel – na ni dává pozor, když tam teď nejsem. Vypadá, že stojí nohama na zemi mnohem pevněji než Manžel Číslo Tři.

„Jak se pořád máš, Ano?“

Jenom na okamžik zaváhám, a mám její plnou pozornost.

„Fajn.“

„Ano? Tys někoho potkala?!“ *Páni... jak jen tohle dělá?* Vzrušení v jejím hlase je doslova hmatatelné.

„Ne, mami. O nic nejde. Byla bys první, kdo by o tom věděl.“

„Zlato, opravdu bys měla chodit víc mezi lidi. Mám o tebe starost.“

„Mami, jsem v pohodě. Jak se má Bob?“ Jako vždy, odvedení pozornosti je nejlepší obrana.

Později večer ještě volám Rayovi, svému nevlastnímu tátovi, matčinu Manželovi Číslo Dva, muži, kterého považuju za svého

otce a jehož příjmení nosím. Je to krátký hovor. Vlastně spíš než hovor je to série souhlasných zamručení v odpověď na můj tichý monolog. Ray toho moc nenamluví. Aspoň vím, že ještě žije a sleduje fotbal v televizi (a chodí na bowling nebo muškaří, případně vyrábí nábytek, když nedělá žádnou z těch předchozích věcí). Ray je zručný tesař a taky důvod, proč se tak trochu vyznám. Zdá se, že je s ním všechno v pořádku.

V pátek odpoledne s Kate probíráme, co večer podnikneme – toužíme po nějakém rozptýlení od opakování, práce a studentských novin –, když vtom zazvoní zvonek. Ve dveřích stojí můj výborný kamarád José s lahví šampaňského v ruce.

„José! Ráda tě vidím!“ Sevru ho v rychlém objetí. „Pojď dál.“

José je první člověk, kterého jsem potkala, když jsem přijela na WSU a vypadala tak ztracená a opuštěná, jak jsem se cítila. Hned ten den jsme v sobě našli spřízněné duše a od té doby jsme přátelé. Nejenže máme stejný smysl pro humor, ale taky jsme zjistili, že Ray a José senior spolu sloužili u stejné jednotky. Výsledkem toho je, že se z našich otců taky stali dobří přátelé.

José studuje techniku a je ze své rodiny první, kdo to dotáhl až na univerzitu. Je doopravdy chytrý, ale jeho skutečnou vášní je focení. Má vážně velký talent.

„Mám novinku,“ kření se na mě a tmavé oči mu jenom září.

„Neříkej, že se ti podařilo další týden udržet na škole,“ dobírá si ho a on se na mě naoko zamračí.

„Portlandská galerie od příštího měsíce vystavuje mé fotky.“

„To je úžasný – gratuluju!“ Mám takovou radost, že ho znovu obejmou.

Kate se na něj taky nadšeně usměje.

„Tak to je něco, José! Měla bych to dát do novin. Neznám nic lepšího než redakční změnu v pátek večer,“ předstírá rozmrzelost.

„Takže to oslavíme. Chtěl bych, abys přišla na zahájení.“ José na mě upře pronikavý pohled a já zčervenám. „Teda, vy obě, samozřejmě,“ dodává a nervózně zatěká očima Kateiným směrem.

Jsme s Josém dobří přátelé, ale já podvědomě cítím, že on by chtěl víc. Je hezký a je s ním legrace, jenže pro mě není ten pravý. Je to spíš bratr, kterého jsem nikdy neměla. Katherine si ze mě často utahuje, že mi chybí gen „Já chci chlapa!“, ale pravda je, že jsem ještě nepotkala nikoho... prostě nikoho, kdo by mě přitahoval. A to navzdory tomu, že část mého já touží po roztřesených kolenou, srdci v krku a té záležitosti s motýlky v břiše.

Někdy si říkám, jestli se mnou není něco špatně. Možná jsem strávila moc času se svými literárními vysněnými hrdiny a v důsledku toho jsou mé ideály nastavené vysoko a má očekávání prostě moc přemrštěná. Faktem ale zůstává, že v reálném životě mi ještě nikdo nic takového nepůsobil.

Až *donedávna*, zašeptá nevtaný tenký hlásek mého podvědomí. NE! Okamžitě ho umlčím. Už se k tomu nehodlám vracet, ne po tom zpackaném interview. *A jste gay, pane Greyi?* Při té vzpomínce se zašklebím. Je pravda, že se mi o něm skoro každou noc zdá, ale to určitě jenom proto, aby se má nervová soustava vyrovnala s tím děsným zážitkem.

Sleduju, jak José otevírá šampaňské. Je vysoký a v těch riflích a triku je samý sval a široká ramena, opálená kůže, černé vlasy a planoucí tmavé oči. Jo, José je vážně sexy, ale mám dojem, že mu to konečně začíná docházet – jsme jen přátelé. Korek zazní svým typickým hlasitým lupnutím a José ke mně s úsměvem zvedá pohled.

Sobota strávená v obchodě je jako noční můra. Jsme zavaleni samými kutily, kteří si chtějí vylepšit bydlení. Pan a paní Claytonovi, John a Patrick, což jsou další dva brigádníci, i já jsme

všichni v obležení zákazníků. V době oběda ale nastává chvilka klidu, a tak mě paní Claytonová žádá, abych zkontrolovala nějaké objednávky. Sedím za pultem u pokladny a nenápadně ukusuju housku. Jsem ponořená do úkolu, který obnáší porovnávání katalogových čísel se seznamem věcí, které bychom potřebovali, a těch, které jsme už objednali. Pohledem tékám mezi objednávkovou knihou a obrazovkou počítače a ujišťuju se, že všechny položky sedí. A pak z nějakého důvodu vzhlednu... a ocitám se v zajetí přímého pohledu šedých očí Christiana Greye, který stojí za pultem a upřeně mě sleduje.

Selhává mi srdce.

„Slečno Steeleová. Jak příjemné překvapení.“ Jeho pohled je přímý a intenzivní.

Tak to mě podrž. Co tady sakra dělá? S těmi rozčepýřenými vlasy a v neformálním oblečení – šedém svetru, riflích a pohodlných botách. Myslím, že na něj civím s otevřenou pusou, a nemůžu si vzpomenout, kde jsem nechala mozek, případně hlasivky.

„Pane Greyi,“ zašeptám, protože to je všechno, co zvládnu.

Na rtech mu zahraje náznak úsměvu a v jeho očích se objevuje pobavení, jako by si užíval nějaký svůj soukromý vtip.

„Pohyboval jsem se tady v okolí,“ říká jakoby na vysvětlenou. „Potřebuju si dokoupit pár věcí. Moc rád vás zase vidím, slečno Steeleová.“ Jeho hlas je hřejivý a tak trochu zastřený, jako karamelový fondán s roztavenou hořkou čokoládou... nebo tak něco.

Lehce potřesu hlavou, abych nějak posbírala svůj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a já se z nějakého důvodu pod jeho zkoumavým pohledem červenám. Jsem *tak* rozhozená z toho, že tu stojí přímo přede mnou. Paměť mi asi neslouží moc dobře, on není jenom hezký – je ztělesněním mužské krásy, oslnivé krásy. A je tady. Tady v Claytonovic železářství. Kdo by to

byl řekl. Konečně jsou mé kognitivní funkce obnoveny a znovu propojeny se zbytkem mé tělesné schránky.

„Ana, jmenuji se Ana,“ hlesnu. „S čím vám mohu pomoci, pane Greyi?“

Usměje se a znovu to vypadá, jako by byl zasvěcen do nějakého tajného spiknutí. Znervózňuje mě to.

Zhluboka se nadechnu a nasazuju si svou profesionální masku v-tomhle-obchodě-pracuju-už-celé-roky. *To dokážu.*

„Je tu pár věcí, které potřebuji. Pro začátek bych chtěl kabelové svorky,“ zavrtní a přitom se tváří napůl chladně a napůl pobaveně.

Kabelové svorky?

„Nabízíme různé délky. Mám vám ukázat, kde jsou?“ vypravím ze sebe tiše a rozechvěle. *Seber se, Steeleová.*

Pohledné obočí pana Greye se lehce stáhne. „Veďte mě, prosím, slečno Steeleová,“ požádá mě.

Zatímco obcházím pult, snažím se o nenucenost, ale ve skutečnosti se musím pekelně soustředit, abych nezakopla o své vlastní nohy, protože právě získaly konzistenci želé. Jsem tak šťastná, že jsem si na sebe ráno natáhla své nejlepší džíny.

„Jsou v oddělení elektrického zboží, osmá ulička,“ udávám až moc radostně. Pohlédnu na něj a téměř okamžitě toho lituju. Kruci, je tak pohledný.

„Až po vás,“ vydechne a pokyne mi svou dlouhoprstou rukou s dokonale přestěnými nehty.

Vedu ho do příslušné sekce. Cestou se pravděpodobně zadusím svým vlastním srdcem, protože ho mám až v krku, odkud se pokouší prorazit ven mými ústy. *Co dělá v Portlandu? Proč přišel sem, ke Claytonovým? A z nějaké zanedbatelné a nepoužívané části mého mozku – pravděpodobně umístěné uvnitř medulla oblongata, někde poblíž sídla mého podvědomí – přichází myšlenka: Je tu kvůli tobě. To v žádném případě! popírám okamžitě. Proč*

by tenhle krásný, mocný a kultivovaný muž měl chtít vidět právě mě? Ta myšlenka je tak absurdní, že ji okamžitě zavrhuju.

„Jste v Portlandu obchodně?“ ptám se o oktávu vyšším hlasem. Jako bych si skřípla prst do dveří. *Sakra! Uklidni se, Ano!*

„Zastavil jsem se ve Vancouveru na zemědělské fakultě vaší univerzity. V současné době tam podporuji výzkum týkající se střídání plodin a nauky o půdě,“ poznamenává věcně. *Vidíš? Vůbec tu není kvůli tobě*, vysmívá se mi mé podvědomí, halasně, pyšně a nabubřele. Až se zardím nad svou pošetilostí a nezdárnými myšlenkami.

„To je taky součástí vašeho plánu, jak nakrmit svět?“ zavtipkuju.

„Dalo by se to tak říct,“ připouští a jeho rty se zvlíní v lehkém úsměvu.

Upírá pohled na nabídku vystavených kabelových svorek. Pro všechno na světě, co s nimi hodlá dělat? Nějak si ho nedokážu představit jako domácího kutila. Prsty přejíždí po jednotlivých baleních a já jsem z nějakého nevysvětlitelného důvodu nucena uhnout pohledem. Shýbá se a vybírá si jeden balíček.

„Tyhle budou vyhovovat,“ pronáší s tím svým ó-tak-tajemným úsměvem.

„Ještě něco dalšího?“

„Snad nějakou širokou lepicí pásku.“

Širokou lepicí pásku?

„Tapetujete?“ vylétne ze mě dřív, než to dokážu zarazit. Na takovou práci má určitě vlastní tým nebo si na to najímá firmu.

„Ne, netapetuji,“ odvětí rychle a vzápětí se uculí, takže mám vtíravý pocit, že se mi směje.

To jsem tak směšná? Nebo snad směšně vypadám?

„Tudy,“ pípnu rozpačitě. „Lepicí pásy jsou v oddělení dekorací.“

Letmo se po něm ohlédnou.

„Pracujete tady už dlouho?“ zjišťuje tlumeným hlasem, zatímco mě soustředěně sleduje. V obličeji získávám jasně rudou barvu. Proboha, proč na mě musí mít zrovna takový účinek? Připadám si, jako by mi bylo čtrnáct – společenské trdlo a jako vždy úplně mimo. *Kupředu hled', Steeleová!*

„Čtyři roky,“ kuňknu, když přicházíme na místo. Abych se nějak rozptýlila, shýbám se a vybírám dvě různé šíře lepicích pásek, které nabízíme.

„Vezmu si tuhle,“ pronese Grey měkce a ukáže na tu širší, kterou mu vzápětí podávám. Naše prsty se přitom o sebe krátce otřou a to proudění je zpátky – zasahuje mě, jako bych se dotkla obnaženého elektrického vedení. Bezděky zalapám po dechu, když vnímám, jak mnou prostupuje a klesá až někam do temných neprobádaných hlubin mého podbřišku. Zoufale se pokouším posbírat zbytky vnitřní rovnováhy.

„Přejete si ještě něco?“ zachrptím dýchavičně. Nepatrně se mu rozšiřují oči.

„Nějaký provaz, myslím.“ Jeho hlas se teď podobá mému, taky ochraptěl.

„Tudy.“ Pokynu hlavou příslušným směrem, abych skryla další uzardění, a vykročím vstříc danému regálu.

„Jaký typ byste si představoval? Máme tu syntetické, z přírodních vláken... různé motouzy... kabelové šňůry –“ zarazím se, když spatřím jeho výraz, to, jak mu potemněly oči. *Ty bláho!*

„Dejte mi pět metrů toho z přírodních vláken, prosím.“

Spěšně a s roztrásenými prsty odměřuju na pevné měrce pět metrů, plně si vědoma toho žhavého šedého pohledu, který na mě upírá. Neodvážuju se na něj ani podívat. Ježkovy zraky, je vůbec možné, abych se cítila ještě rozpačitěji? Ze zadní kapsy kalhot vytahuju odlamovací nůž a řežu s ním provaz, pak ho pečlivě stá-

čím do smyčky a vážu na něm volný uzel. Nějakým zázrakem si přitom neuříznu prst.

„Chodila jste do Skauta?“ vyzvídá. Smyslně vykrojené rty se mu vlní v pobaveném úsměvu. *Nekoukej mu na tu pusu!*

„Organizované skupinové aktivity mi zrovna nesvědčí, pane Greyi.“

Zvedá obočí.

„A co vám svědčí, Anastasie?“ ptá se tiše a opět nasazuje ten svůj tajemný úsměv. Uhranutě na něj zírám, neschopná slova. Právě se pode mnou pohnuly tektonické desky. *Zkus se uklidnit. Ano, žadoní mé zmučené podvědomí na kolenou.*

„Knihy,“ zašeptám, ale mé podvědomí vriská: *Ty! To ty mi svědčíš!* Okamžitě ho zpražím, zděšená zjištěním, že se moje duševno zaobírá takovými neuskutečnitelnými myšlenkami.

„Jaké knihy?“ Sklání hlavu ke straně. *Co se tak zajímá?*

„No, znáte to. Nic neobvyklého. Klasika. Hlavně britská literatura.“

Promne si bradu mezi palcem a ukazováčkem, jako by se nad mou odpovědí hlouběji zamýšlel. Anebo se jen děsně nudí a snaží se to zamaskovat.

„Potřebujete ještě něco dalšího?“ Musím se nějak rozptýlit – pohled na jeho ruce v kombinaci s jeho obličejem je příliš omamný.

„Já ani nevím. Doporučila byste mi něco?“

Já abych ti něco doporučila? Vždyť ani nevím, co se s těmi věcmi chystáš dělat.

„Myslíte něco, co by se vám hodilo, až budete kutit?“

Přikývne, oči mu ožívají šibalstvím. Už zase červenám, a tak zatékám pohledem až dolů, na jeho přiléhavé džíný.

„Montérky,“ vypadne ze mě, a hned je mi jasné, že jsem zapomněla hlídat, co vypouštím z úst.

Pokrčí čelo, opět se dobře baví.

„Nechcete si přece zničit oblečení.“ Nesměle poukážu rukou na jeho kalhoty.

„Vždycky si je můžu sundat,“ uculí se.

„Ehm...“ Do obličeje se mi znovu hrne krev. Teď už má nejspíš barvu Komunistického manifestu. *mlč už. Proboha, mlč!*

„Tak já si nějaké vezmu. Bůh chraň, abych si zničil oblečení,“ pronáší suše.

Pokouším se ze své hlavy vymazat spontánně vzniklou představu Christiana Greye bez kalhot.

„Bude to všechno?“ zasípu, když mu podávám modrou pracovní kombinézu.

Mou otázku přechází bez povšimnutí.

„Jak jste na tom s tím článkem?“

Konečně mi položil normální otázku. Úplně odlišnou od všech těch matoucích dvojsmyslů a narážek... otázku, na kterou jsem schopná odpovědět. Chytám se jí oběma rukama, jako tonoucí stébla trávy, a odpovídám upřímně.

„Já ho nepíšu, to Katherine. Slečna Kavanagiová. Moje spolubydlící, to ona je jeho autorka. A je z něj unešená. Katherine je šéfredaktorkou našich novin a samozřejmě byla zdrcená, že s vámi nemohla ten rozhovor udělat sama.“ Mám pocit, jako bych se po velmi dlouhé době směla nadechnout – konečně téma k normální konverzaci. „Jen ji mrzí, že k němu nemá žádné vaše nové fotky.“

„A jaké snímky by si představovala?“

Pane jo. S takovou reakcí jsem teda nepočítala. Jenom zavrtím hlavou, protože prostě nemám tušení.

„No, ještě se tu zdržím. Co zítra...?“

„Vy byste souhlasil s fotografováním?“ Můj hlas se znovu podobá pískotu. Kate by byla v sedmém nebi, kdybych tohle domluvila. *A zase bys ho zítra viděla*, ozve se svůdný šepot z tmavého kouta mého podvědomí. Tu myšlenku potlačuju – hloupou, absurdní...

„Kate by byla nadšená – tedy pokud seženeme fotografa.“ Udělalo mi to takovou radost, že se na něj nevědomky široce usmívám. Pootevře rty, jako by se jimi ostře nadechoval. Zamrká. Na zlomek sekundy vypadá, že je úplně mimo... Země se vychyluje ze své osy a tektonické desky kotví v nových polohách.

Páni. Christian Grey vypadl z role!

„Tak mi dejte vědět, pokud mě budete zítra potřebovat.“ Sahá do zadní kapsy a vytahuje peněženku. „To je moje vizitka. Je tam číslo i na mobil. Musela byste zavolat ráno, před desátou.“

„Tak jo,“ culím se na něj. Kate se zblázní radostí.

„Ano!“

Na druhém konci uličky se objevuje Paul. Je to nejmladší bratr pana Claytona. Zaslechla jsem, že přijel domů z Princetonu, ale nečekala jsem, že se s ním dnes uvidím.

„Ehm, omluvte mě na chvíli, pane Greyi.“

Zamračí se, když se mu chystám ukázat záda.

Paul byl vždycky skvělý kamarád a právě v téhle zvláštní chvíli, kterou tu trávím s bohatým, mocným, nadpřirozeně atraktivním, kontrolou posedlým Greyem, je úžasné mluvit s někým normálním. Paul mě překvapuje nečekaně pevným objetím.

„Čau, Ano, strašně rád tě vidím,“ překypuje nadšením.

„Ahoj, Paule, jak se máš? Přijel jsi na bráchovy narozeniny?“

„Jo. Vypadáš dobře, Ano, fakt dobře,“ zubí se a zkoumavě si mě prohlíží, zatímco mě drží na délku paží. Poté mě pouští, ale ve vlastnickém gestu mi nechává ruku přehozenou přes ramena. Rozpačitě si přešlápnu. Paul byl vždycky až moc familiární, ale je příjemné ho vidět.

Vrhám letmý pohled na Christiana Greye. Sleduje nás jako ostříž, přimhouřeným podezřavým pohledem, ústa stažená do tvrdé bezvýrazné linky. Proměnil se z příjemného zákazníka v někoho úplně jiného, někoho chladného a odtazitého.

„Paule, mám tu zákazníka. Někoho, s kým by ses měl seznámit,“ říkám ve snaze zmírnit to nepřátelství, které Greyovi srší z očí. Popadám Paula a odvádím ho k němu. Oba se vzájemně měří pohledy. Atmosféra kolem nás náhle klesá k bodu mrazu.

„Takže, Paule, tohle je Christian Grey. Pane Greyi, Paul Clay-ton. Jeho bratr to tu vlastní.“ Z nějakého iracionálního důvodu mám pocit, že bych měla vysvětlit ještě víc.

„Znám Paula od té doby, co tu pracuju, i když se nevidáme moc často. Právě se vrátil z Princetonu, kde studuje obchodní management,“ plácám nesmysly... *Už mlč!*

„Pane Claytone.“ Christian nabízí Paulovi ruku, ve tváři nečitelný výraz.

„Pane Greyi.“ Paul si s ním potřásá. „Počkat – snad ne *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“ Paul přechází od rozmrzelosti k uctivosti během nanosekundy. Grey se na něj zdvořile usměje, ale ten úsměv se mu v očích neodrazí.

„Páni – můžu vám něco nabídnout?“

„Anastasia už se o mě postarala, pane Claytone. Věnovala mi veškerou svou pozornost.“ Jeho výraz sice zůstává netečný, ale to, co říká... jako kdyby mluvil o něčem úplně jiném. A to mě mate.

„Super,“ odvětlí Paul. „Takže se uvidíme potom, Ano.“

„Jasně, Paule.“ Dívám se, jak mizí ve skladu. „Ještě něco dalšího, pane Greyi?“

„To bude všechno.“ Jeho tón je strohý a studený. Kruci... co-pak jsem ho urazila? S důkladným nádechem se otáčím a vyrazím k pokladně. *Co ho žere?*

Účtuju provaz, montérky, izolepu a kabelové svorky.

„Bude to čtyřicet tři dolarů, prosím.“ Vzhlednu k němu a vzápětí lituju, že jsem to udělala. Propaluje mě upřeným pohledem. Je to zneklidňující.

„Vezmete si na to tašku?“ ptám se, když přijímám jeho kreditní kartu.

„Vezmu, Anastasie.“ Pomazlí se s mým jménem na jazyku tak, že se mi znovu rozbuší srdce. Sotva popadám dech. Spěšně ukládám jeho nákup do igelitky.

„Takže mi zavoláte, pokud mě budete chtít na to focení?“ Najednou zní zase jako byznysman. Kývnu, protože jsem opět byla schopnosti mluvit, a vrátím mu jeho kartu.

„Dobře, zítra na shledanou, snad.“ Už se má k odchodu, ale pak se zarazí. „Jo, a Anastasie, jsem rád, že slečna Kavanaghová nemohla na ten rozhovor přijít.“ Usměje se a s nově nabytou rozhodností a taškou hozenou přes rameno opouští obchod. Za sebou zanechává roztřesenou hromádku rozbouřených ženských hormonů. Několik dalších minut strávím zíráním na zavřené dveře, kterými právě odešel, teprve potom znovu přistávám na planetě Zemi.

Fajn... takže se mi líbí. Konečně si to připouštím. Už to před sebou neututlám. Tohle jsem nikdy předtím necítila. Je hezký, dokonce velmi hezký. Jenže nemám šanci, to vím. Vzdychnu a hořce se polituju. Ocitl se tady pouhou shodou náhod. Aspoň ho můžu obdivovat zpovzdáli, ne? To nikomu neuškodí. A pokud seženu fotografa, můžu ho začít obdivovat hned zítra. V očekávání si skousnu spodní ret a zjišťuju, že se culím jako nějaká školačka. Musím zavolat Kate a zorganizovat focení.

Kapitola 3

Kate je v extázi.

„Ale co dělal u Claytonových?“ Ta její zvědavost z ní číší i přes telefon. Volám jí ukrytá v hlubinách skladu za obchodem a snažím se znít nenuceně.

„No, byl tady něco zařizovat.“

„Já myslím, že tohle je opravdu velká shoda náhod, Ano. Ne-napadlo tě, že možná spíš přijel za tebou?“

Srdce mi při tom pomyšlení zaškobrtne, ale hned se vzpamatuju. Prostou a zdrcující realitou totiž zůstává, že tu byl obchodně.

„Měl cestu na naši zemědělskou fakultu. Podporuje tam nějaký výzkum,“ zabručím.

„No jo. Vždyť dal katedře grant v hodnotě dvou a půl milionu.“
Páni!

„Jak to víš?“

„Ano, jsem novinářka, psala jsem jeho medailon. Vědět to je moje práce.“

„Dobře, Carlo Bernsteinová, klídek. Tak chceš ty fotky?“

„Jasně, že jo. Otázkou je, kdo je udělal a kde.“

„Místo můžeme vyřešit s ním. Říkal, že tu zůstává.“

„Ty ho můžeš kontaktovat?“

„Mám jeho mobil.“

Kate se slyšitelně zajíkne.

„Chceš říct, že ti nejbohatší, nejzáhadnější a nejneuchopitelnější svobodný chlap ve státě Washington dal číslo na svůj mobil?“

„Ehm... jo.“

„Ano! Ty se mu líbíš. O tom není pochyb,“ vydechne empaticky.

„Kate, jenom se snaží být milý.“ Jakmile to vyslovím, vím, že to není pravda – Christian Grey nedělá *milé* věci. Nanejvýš tak zdvořilé. *Třeba má Kate pravdu*, zašeptá malý tichý hlásek. Z představy, že možná, jenom možná, bych se mu mohla líbit, se mi zježí chloupky na krku. Vždyť vlastně řekl, že je rád, že to interview nedělala Kate. V duchu se tiše zaraduju a poskočím, opájím se pomyslením, že bych se mu opravdu mohla líbit. Jenže Kate mě vrací zpátky do reality.

„Nemám představu, koho na to focení seženeme. Levi, to je náš stálý fotograf, tak ten nemůže. Jel na víkend domů do Idaho Falls. Bude pěkně dopálený, až zjistí, že prošvihl focení jednoho z nejmnocnějších podnikatelů Ameriky.“

„Hmm... A co José?“

„Skvělý nápad! Zeptej se ho ty – pro tebe udělá cokoli. A pak zavolej Greyovi a optej se ho, kam máme přijet.“ Kate mě s tím svým povýšeneckým chováním vůči Josému štve.

„Myslím, že bys mu měla zavolat ty.“

„Komu, Josému?“ odfrkne si.

„Ne, Greyovi.“

„To ty k němu máš vztah, Ano.“

„Vztah?!“ vypísknu a můj hlas přitom vylétne o několik oktáv výš. „Vždyť toho chlapa sotva znám!“

„Aspoň ses s ním už viděla,“ postěžuje si zahořkle. „A zdá se, že on by tě rád poznal líp. Ano, prostě mu zavolej,“ štěkne na mě a zavěsí. Někdy je tak panovačná. Zamračím se na telefon a vyplážnu na něj jazyk.

Zrovna píšu zprávu Josému, když do skladu přichází Paul a shání se po brusném papíru.

„Máme tam celkem narváno, Ano,“ upozorňuje mě taktně.

„Jasně, promiň,“ zahučím a chci zamířit zpátky.

„Hele, a odkud vlastně znáš Christiana Greye?“ nadhodí Paul zdánlivě nenuceně.

„Musela jsem s ním udělat rozhovor do studentských novin. Kate byla nemocná,“ pokrčím rameny a tentokrát v nenucenosti selhávám já.

„Christian Grey u Claytonů. Jen si to představ,“ rozplývá se zasněně. Pak potřeše hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „Mimochodem, co takhle zajít večer na drink nebo tak něco?“

Kdykoliv přijede domů, snaží se mě vytáhnout ven a já vždycky odmítnu. Je to náš rituál. Myslím, že chození s bratrem šéfa není dobrý nápad. A kromě toho, Paul je prostě takový typický představitel amerického kluka odvedle a ani s notnou dávkou představitivosti nepřipomíná žádného literárního hrdinu. A *Grey snad ano?* ptá se mé podvědomí s vyzývavě zdviženým obočím. Nekompromisně ho zpražím.

„Nemáte snad rodinou večeři nebo nějakou oslavu s bráchou?“

„Ta bude zítra.“

„Možná jindy, Paule. Večer se musím učit. Příští týden dělám státnice.“

„Jednoho krásného dne řekneš *ano*, Ano,“ usměje se a já prchám do obchodu.

„Ale já fotím místa, ne lidi,“ zabručí José.

„José, prosím,“ škemrám. Pochoduju po našem obýváku, v ruce svírám mobil a zírám z okna na slábnoucí večerní světlo.

„Dej mi ten telefon.“ Kate mi vyškubne mobil z ruky a ladně si přehodí své hedvábné, zlatavě blondaté vlasy přes rameno.

„A teď mě poslouchej, José Rodriguezi, jestli chceš, aby naše noviny informovaly o zahájení tvój výstavy, tak pro nás to focení zítra uděláš, kapišto?“ Kate dokáže být až děsivě neústupná. „Fajn, Ana se ti ozve a udá ti místo a čas. Nazdar zítra.“ A típne mu to.

„Vyřízeno. Teď už jenom zjistit, kdy a kde to chce. Zavolej mu.“ Podává mi telefon a mně se obrací žaludek naruby. „Zavolej Greyovi. Teď!“

Zamračím se na ni a sáhnu si do zadní kapsy kalhot pro jeho vizitku. Zhluboka se nadechuju a roztřesenými prsty vytukávám číslo.

Zvedá to na druhé zazvonění. Jeho tón je klidný, úsečný a chladný.

„Grey.“

„Ehm... pane Greyi? Tady Anastasia Steeleová.“ Jsem tak nervózní, že nepoznávám svůj vlastní hlas. Na druhém konci se rozhostí krátké ticho, během kterého se uvnitř celá rozklepu.

„Slečno Steeleová. Moc rád vás slyším.“ Barva jeho hlasu se mění. Je překvapený, aspoň myslím, a zní tak... srdečně, dokonce *svůdně*. Zadrhává se mi dech, cítím, jak rudnu. Najednou si uvědomuju, že na mě Katherine Kavanaghová zírá s otevřenou pusou, a tak se vytrácím do kuchyně, abych se zbavila její nevíтанé pozornosti.

„Totiž... rádi bychom udělali to focení kvůli tomu článku.“ *Dýchej, Ano, dýchej.* Mé plíce provedou spontánní ostrý nádech. „Zítra, jestli vám to vyhovuje. Kde by se vám to hodilo, pane?“

Jeho úsměv sfingy málem vidím i přes telefon.

„Bydlím v hotelu Heathman v Portlandu. Můžeme se sejít, řekněme, v půl desáté ráno?“

„Dobře, Heathman, budeme tam.“ Tou dobou už jsem celá určená a zadýchaná – spíš dítě než dospělá žena, která má ve státě Washington právo volit a legálně pít alkohol.

„Už se na to těším, slečno Steeleová.“ Úplně vidím ten hříšný záblesk v jeho očích. *Jak může ze sedmi malých slov udělat tak mučivý příslib?* Zavěšuju. Kate je v kuchyni a s naprosto konster-novaným výrazem na mě nepokrytě civí.

„Anastasie Rose Steeleová. On se ti líbí! V životě jsem tě neviděla nebo neslyšela tak... tak... rozhozenou. Ty se červenáš!“

„Jéžiš, Kate, vždyť víš, že se červenám pořád. Je to moje obchodní značka. Tak nebuď směšná,“ vyjedu na ni. Samým překvapením zamrká – obvykle se jen tak nerozcílím –, a tak se hned krotím. „Prostě mi připadá trochu... děsivý. A to je všechno.“

„Takže Heathman,“ utrousí Kate. „Zavolám tam a zamluvím místo na focení.“

„A já udělám večeři. Pak se musím učit.“ Nedokážu skrýt podráždění, ani když otevírám jednu z kuchyňských skříněk a pouštím se do vaření.

Tu noc nespím klidně, házím sebou z boku na bok. Zdá se mi o kouřově šedých očích, pracovních kombinézách, dlouhých nohách, dlouhých prstech a temných, temných neprobádaných místech. Dvakrát se budím s bušícím srdcem. *Výborně, zítra budu vypadat opravdu skvěle, s takovým množstvím spánku*, počastuju se. Naklepávám si polštář a pokouším se uklidnit.

Hotel Heathman sídlí v samém centru Portlandu. Jeho impozantní budova z hnědého kamene byla postavena na konci dvacátých let těsně před začátkem krize. José, Travis a já jedeme mým brou-

kem, zatímco Kate řídí mercedes, protože do mého auta se všichni nevměstnáme. Travis je Josého kamarád a pomocník, dnes mu bude dělat osvětlovače. Kate se podařilo na dnešní dopoledne v Heathmanu zamluvit pokoj zadarmo výměnou za poděkování v článku. Když v recepci nahlásí, že jsme tu, abychom vyfotili pana výkonného ředitele Christiana Greye, jsme okamžitě eskortováni do apartmá. Rozumí se do apartmá běžné velikosti, protože pan Grey už obývá to největší, které v hotelu je. Odvádí nás tam přechotný manažer hotelu. Je hrozně mladý a z nějakého důvodu velmi nervózní. Mám dojem, že tím důvodem je Kateina krása a sebevědomé vystupování. Je jako loutka na jejím provázku. Po-koje jsou velice elegantní, okázale a zároveň nevťiravě zařízené.

Je devět hodin. Máme půl hodiny na to, abychom všechno připravili. Kate je ve svém živlu.

„Myslím, že budeme fotit proti zdi, co říkáš, José?“ Na jeho odpověď nečeká. „Travisi, odnes ty židle. Ano, poprosila bys hotelovou službu o nějaké to občerstvení? A ať Greyovi vzkážou, kde jsme.“

Ano, paní. Je tak panovačná. Protočím na ni oči a jdu splnit rozkaz.

O půl hodiny později vchází do našeho apartmá Christian Grey.

No páni! Na sobě má bílou, u krku rozepnutou košili a šedé flanelové kalhoty, které mu jen tak ležérně splývají z boků. Neposlušné vlasy má ještě vlhké po koupání. Jenom z pohledu na něj mi vysychá v puse... je *zatraceně* sexy. Následuje ho nějaký třicátník s vojenským sestřihem a strništěm, oblečený v dobře padnoucím černém obleku a kravatě. Bez jediného slova si stoupá do kouta a nezučastněně nás sleduje svým oříškově hnědým pohledem.

„Slečno Steeleová, opět se setkáváme.“ Grey mi podává ruku a já ji se zuřivým zamrknutím přijímám. Ó můj... on je opravdu

úplně... Jakmile se naše dlaně dotknou, ucítím to nádherné proudění – jak mnou prostupuje, celou mě rozehřívá a způsobuje, že se červenám. Jsem přesvědčená o tom, že můj trhaný dech musí být slyšet.

„Pane Greyi, to je Katherine Kavanaghová,“ hlesnu a pokynu rukou Kateiným směrem. Ta k němu přistupuje a neohroženě se mu zadívá přímo do očí.

„Houževnatá slečna Kavanaghová. Těší mě.“ Grey jí věnuje malý úsměv, vypadá skutečně potěšeně. „Už se cítíte lépe? Anastasia mi říkala, že vám minulý týden nebylo dobře.“

„Jsem v pořádku, děkuji, pane Greyi.“ Bez mrknutí mu pevně potřásá rukou a já si v tu chvíli uvědomím, že chodila jenom do těch nejlepších soukromých škol, které ve státě Washington jsou. Pochází z bohaté rodiny, je sebevědomá a zná své postavení na společenském žebříčku. A nikdy neplácá žádné hlouposti. V tomhle ji obdivuju. „Děkuji, že jste si udělal čas,“ předvede mu zdvořilý profesionální úsměv.

„Rádo se stalo,“ ujišťuje ji Grey, ale přitom se dívá na mě. A já rudnu. Už zase. Do háje!

„To je José Rodriguez, náš fotograf,“ řeknu a uculím se na Josého, který mi můj úsměv s nadšením oplácí. Jeho pohled ale vychládá, jakmile se zaměří na Greye.

„Pane Greyi,“ kývne.

„Pane Rodriguez.“ I Greyův výraz se mění, když si Josého zkoumavě měří.

„Kam mě hodláte posadit?“ optá se ho nakonec a zní u toho lehce výhružně. Ale Katherine nenechává Josého téhle show velet.

„Pane Greyi – kdybyste se mohl posadit zde, prosím. Pozor na ty kabely. A pak uděláme i pár snímků vestoje.“ Směřuje ho k židli postavené u zdi.

Travis zapíná světla, čímž Greye chvilkově oslepuje a následně mumlá omluvu. Pak už se s Travisem uchylujeme do pozadí a sledujeme Josého, jak se činí. Pořizuje několik fotografií s přístrojem v ruce, žádá Greye, aby se otočil tak, a potom zase tak, pohnul rukou nahoru, a zase dolů. Nato přechází ke stativu a dělá několik snímků odtamtud, přičemž Grey celkem asi dvacet minut trpělivě sedí a velmi přirozeně pózuje. Mé přání se splnilo: můžu stát v jeho blízkosti a obdivovat ho. Během té doby se naše oči dvakrát setkávají a já jsem ten, kdo uniká ze zajetí jeho šedého pohledu.

„Konec sezení,“ zasahuje znovu Kate. „Můžeme teď vestoje, pane Greyi?“ vyzývá ho.

Grey si stoupá a Travis spěchá, aby odstranil židli. Spoušť Josého Nikonu začíná cvakat nanovo.

„Já myslím, že by to mohlo stačit,“ hlásí José po dalších pěti minutách.

„Výborně,“ zahlaholí Kate. „Ještě jednou vám děkuji, pane Greyi.“ Podává mu ruku, následována Josém.

„Už se nemohu dočkat, až si ten článek přečtu, slečno Kavanaghová,“ zapřede Grey a otáčí se ke dveřím, u kterých stojím já. „Doprovodíte mě, slečno Steeleová?“ vybídne mě.

„Jistě,“ hlesnu, naprosto zmatená. Vrhám úzkostný pohled na Kate, ta jenom pokrčí rameny. Za ní zaznamenávám Josého zamračený obličej.

„Na shledanou všem,“ pozdraví Grey, když otevírá dveře a ustupuje, abych mohla projít jako první.

U všech svatých... co se to tu děje? Co po mně chce? Zůstávám stát na chodbě a nervózně se ošívám, zatímco on vychází z apartmá, následován panem Vojenským Sestřihem V Dokonalém Obleku.

„Zavolám vás, Taylore,“ oznámí Vojenskému Sestřihu. Taylor se zvolna vzdaluje chodbou a Grey obrací svůj šedý uhrančivý pohled ke mně. *Kruci... udělala jsem něco špatně?*

„Přemýšlel jsem o tom, jestli byste si se mnou teď nezašla na kávu.“

Srdce mám rázem až na jazyku. Schůzka?! Christian Grey mě zve na rande? *Ptá se, jestli chceš kafe. Možná si myslí, že bys potřebovala životabudič*, otráveně zaúpí mé opět jízlivě naladěné podvědomí. Odkáslu si, abych nějak dostala pod kontrolu nervy na pochodu.

„Musím všechny odvézt domů,“ zamumlám omluvně a nervózně si před sebou žmoulám prsty rukou.

„Taylor!“ zavolá tak hlasitě, až nadskočím. Taylor, který stále ještě odchází chodbou, se otáčí a vrací zpátky k nám.

„Jedou na univerzitu?“ ověřuje si Grey už zase mírným hlasem. Zakývám hlavou, jsem totiž v takovém šoku, že nemůžu mluvit.

„Taylor je tam může odvézt. Je to můj řidič. Máme tu velký terénní vůz, takže bude schopen vzít i vaše vybavení.“

„Pane Greyi?“ ohlásí se Taylor zdvořile, když k nám dojde. Ve svém výrazu nedává najevo vůbec nic.

„Mohl byste, prosím, odvézt fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovou domů?“

„Jistě, pane,“ odpovídá Taylor.

„Tak. Teď už se mnou na to kafe půjdete?“ usměje se Grey, jako by to byla hotová věc.

Zamračím se na něj.

„Teda – pane Greyi, ehm – tohle opravdu... poslyšte, Taylor je nikam vozit nemusí.“ Vrhám krátký pohled na Taylora, jehož obličej zůstává absolutně neměnný. „Prohodím si auto s Kate, když chvíli vydržíte.“

Greyovy tváře rozčísne oslnivý, nestřežený, přirozený úsměv, odhalující jeho bělostné zuby. *Božíňku...* Otevírá mi dveře apartmá, abych mohla znovu vejít. Protahuju se kolem něj, vstupuju do pokoje a nacházím Kate zabranou do hluboké debaty s Josém.

„Anastasie Steeleová, myslím, že se mu rozhodně líbíš,“ vyhrkne bez jakýchkoliv okolků a José na mě upře nakvašený pohled. „Ale já mu nevěřím,“ dodává Kate. Zvedám ruce a doufám, že jí to gesto zavře pusou. Nějakým zázrakem se tak stane.

„Kate, jestli si vezmeš Wandu, mohla bych si půjčit tvoje auto?“

„Proč?“

„Christian Grey mě pozval na kafe.“

V úžasu jí padá čelist. Oněmělá Kate! Tu chvilku si vychutnávám. Popadá mě za paži a vleče do ložnice přiléhající k obytné části apartmá.

„Ano, něco mi na něm nesedí.“ Jejím hlasem prostupuje výstražný tón. „Je úchvatný, to souhlasím, ale taky si myslím, že je nebezpečný. Zvláště pro někoho, jako jsi ty.“

„Co tím myslíš, *někoho, jako jsem já?*“ vyprošuju si uraženě.

„Někoho tak nevinného, jako jsi ty, Ano. A ty víš, co tím myslím,“ odpovídá lehce popuzeně. A já samozřejmě rudnu.

„Kate, je to jenom kafe. Tenhle týden mi začínají zkoušky a já se potřebuju učit, takže se nezdržím dlouho.“

Našpulí rty, jako by tu mou prosbu zvažovala. Pak konečně vyloví z kapsy klíčky od svého auta a podává mi je. Dávám jí ty své.

„Uvidíme se později. Nebuď tu dlouho, nebo sem pošlu zásahovku.“

„Díky.“ Sevřu ji v náručí.

Vracím se na chodbu, kde na mě čeká Christian Grey, opřený o stěnu jako nějaký model pózující pro luxusní časopis na křídovém papíru.

„Fajn, jde se na kafe,“ hlesnu, červená jako řepa.

Spokojeně se zakření.

„Až po vás, slečno Steeleová.“ Napřímí se a pokynutím ruky mi naznačí, abych šla první. Na rozklepaných nohách procházím chodbou, v břiše mi poletuje hejno motýlů a srdce mi v divokém

nepravidelném rytmu naráží až na patro. *Jdu na kafe s Christia-nem Greyem... A já kafe nesnáším.*

Společně kráčíme hotelovou chodbou k výtahům. *Co mu asi tak budu vykládat?* Najednou jsem dočista paralyzovaná strachy. O čem se spolu budeme bavit? Pro všechno na světě, co my dva máme společného? Jeho měkký příjemný hlas mě vytrhává ze za-myšlení:

„Jak dlouho už se znáte se slečnou Katherine Kavanaghou?“
Vida, jednoduchá otázka pro začátečníky.

„Už od prvního ročníku. Je to moje dobrá kamarádka.“

„Hmm,“ zahučí vyhýbavě. Co se mu asi honí hlavou?

U výtahů mačká tlačítko a téměř vzápětí se ozývá cinknutí. Dveře se otevírají a rozkrývají nám výhled na mladý pár v těsném objetí. Překvapeně a zahanbeně od sebe uskakují a s provinilými výrazy se dívají všude kolem, jen ne na nás. Já a Grey k nim přistupujeme.

Snažím se udržet vážnou tvář, takže zírám do podlahy a cítím, jak se mi zahřívají líce. Skrz řasy vrhám na Greye letmý pohled. Zdá se mi, že mu na rtech pohrává úsměv, ale jistá si nejsem. Naši spolucestující mlčí, a tak sjíždíme do přízemí v rozpačitém tichu. Dokonce nám k tomu ani nehraje výtahová hudba, která by přinesla trochu rozptýlení.

Dveře se otevírají a k mému nemalému překvapení mě Grey bere za ruku, tiskne ji v pevném sevření svých dlouhých prstů. Zase cítím, jak mnou prostupuje to mravenčení, a mé už tak splašené srdce ještě víc zrychluje. Když mě odvádí od výtahu, slyšíme, jak za námi ten mladý pár dusí výbuchy smíchu. Grey se uculí.

„Co to všichni s těmi výtahy mají?“ zamumlá.

Přecházíme rozlehlou zalidněnou hotelovou halou ke vchodu, u kterého se Grey vyhýbá otočným dveřím, a já dumám nad tím, jestli je to kvůli tomu, že by mě musel pustit.

Venku je příjemná květnová neděle. Je slunečno a v ulicích není téměř žádný provoz. Grey se dává doleva a vyráží k rohu ulice, kde u přechodu čekáme na zelenou. A pořád mě drží za ruku. *Jdu po ulici s Christianem Greyem a on mě drží za ruku!* Takhle si mě ještě nikdy nikdo nevedl. Jsem celá roztrásená a točí se mi hlava. Pokouším se zamaskovat ten nemístně široký úsměv, který hrozí rozpůlit můj obličej vedví. *Snaž se uklidnit, Ano*, naléhavě žadoní mé podvědomí. Rozsvěcí se zelený panáček a my se znovu dáváme do pohybu.

Obcházíme čtyři bloky, než dojdeme k bistru Portland Coffee House, u kterého Grey pouští mou ruku a otevírá mi dveře, abych mohla vejít.

„Co kdybyste vybrala stůl a já bych zatím objednal pití? Co si dáte?“ ptá se, jako vždy zdvořilost sama.

„Dám si... hmm – čaj English Breakfast, sáček nevkládat.“

Udiveně zvedá obočí.

„Takže ne kafe?“

„Nemám kafe ráda.“

Úsměje se.

„Tak dobrá, čaj bez sáčku. Sladíte?“

„Ne, díky.“ Sklopím pohled ke svým sepjatým prstům.

„Něco k jídlu?“

„Ne, děkuju,“ zavrtím hlavou a on odchází k pultu objednat.

Nenápadně po něm pokukuju, jak stojí ve frontě a čeká, až bude obsloužen. Mohla bych ho pozorovat celý den... Je vysoký, má široká ramena, a přesto je štíhlý, a ty kalhoty, co mu *tím způsobem* splývají z boků... *Bože můj*. Jednou nebo dvakrát si svými elegantními dlouhými prsty projede teď už sice suché, zato stále neuspořádané vlasy. *Hmm... taky bych to ráda udělala*. Ta náhlá idea se mi doslova vetře do mysli a mé tváře se vzápětí ocitají v jednom ohni. Tisknu spodní ret mezi zuby a znovu stáčím po-

hled ke svým rukám – nejsem právě nadšená z toho, jakým směrem se mé svěhlavé představy ubírají.

„To by mě zajímalo, na co myslíte.“ Grey je zpátky a upřeně mě sleduje.

Nepochybně jsem rudá až za ušima. *Právě jsem měla chuť zanořit prsty do tvých vlasů a přemýšlela, jestli budou hebké na dotek.* Lehce zatřesu hlavou. V rukou má táč, který pokládá na malý kulatý stůl z březové dýhy. Podává mi šálek s podšálkem, malou konvici a talířek, na kterém leží osamocený čajový sáček s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, můj oblíbený. On má kafe, které má v mléčné pěně vytvořený nádherný vzorek lístku. *Jak to jenom dělají?* zamýšlím se mimoděk. Taky si koupil borůvkový bochánek. Odkládá táč a sedá si naproti mně, dává si nohy křížem. Působí tak uvolněně a v souhře se svým vlastním tělem, to na něm obdivuju. Já sama jsem nešikovná a neohrabaná, stěží schopná dopravit se z bodu A do bodu B, aniž bych si natloukla.

„Tak co se vám honí hlavou?“ upomíná mě.

„Tohle je můj oblíbený čaj.“ Můj hlas působí tiše a nezvučně. Prostě nemůžu uvěřit tomu, že sedím v portlandské kavárně naproti Christianu Greyovi. Svraští čelo. Pochopil, že něco skrývám. Nořím čajový sáček do konvice a vzápětí ho pomocí lžice vyndávám. Když ho odkládám na talířek, Grey pobaveně skloní hlavu k rameni a tázavě zvedne obočí.

„Svůj čaj mám ráda černý a slabý.“

„Aha. Je to váš přítel?“

Počkat... Cože?

„Kdo?“

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasměju se, nervózní, ale i zvědavá. Co ho k té myšlence přivedlo?

„Ne. José je můj dobrý kamarád, to je všechno. Proč jste si myslel, že je to můj přítel?“

„Podle způsobu, jakým jste se na něj usmívala. A on na vás.“ Drží mě v zajetí svého pohledu. Je tak zneklidňující. Chtěla bych uhnout, ale jsem jako lapená... očarovaná.

„Beru ho spíš jako součást rodiny,“ zašpitám.

Kývne hlavou, zdá se, že ho moje odpověď uspokojila, a stočí oči ke svému borůvkovému muffinu. Dlouhými prsty z něj zručně odstraňuje papírový košíček a já to fascinovaně sleduju.

„Dáte si?“ ptá se a ten jeho tajemný pobavený úsměv je zpátky.

„Ne, díky,“ odmítám se staženým obočím a vracím se k zírání na své ruce.

„A ten kluk, kterého jsem viděl včera v obchodě. To také není váš přítel?“

„Ne, Paul je jenom kamarád. Už jsem vám to říkala včera.“ Tohle začíná být trochu hloupé. „Proč se ptáte?“

„Zdá se, že vás muži znervózňují.“

No teda – to je osobní. *Znervózňuješ mě tak akorát ty, Greyi.*

„Prostě mě děsíte.“ Sice rudnu, ale v duchu se chvám za svou otevřenost. Znovu si se zaujetím prohlížím své ruce. Slyším, jak se prudce nadechuje.

„To bych taky měl,“ zamumlá. „Jste velmi upřímná. Prosím, nesklánějte hlavu. Rád vám vidím do tváře.“

Pane jo. Zvedám oči a on mi věnuje povzbudivý, ale natrpklý úsměv.

„Pomáhá mi to odhadnout, na co myslíte,“ vydechně. „Jste pro mě záhadou, slečno Steeleová.“

Záhadou? Já?

„Na mně není nic záhadného.“

„Myslím, že jste velice uzavřená,“ prohodí.

Opravdu? *Páni... jak jen to dělám?* Z toho mi jde hlava kolem. *Já a uzavřená? Ani náhodou!*

„Kromě okamžiků, kdy se červenáte, samozřejmě, což je často. Moc rád bych věděl, proč se červenáte.“ Vkládá si do úst malý kousek zákusku a začíná ho pomalu žvýkat, aniž by ze mě spustil oči. A já jako na povel rudnu. *Sakra!*

„To vždycky děláte tak důvěrné rozhovory?“

„Ani jsem si to neuvědomil. Urazil jsem vás?“ zazní překvapeně.

„Ne,“ odpovídám po pravdě.

„Dobře.“

„Ale jste hrozně panovačný.“

Nakrčí čelo, a jestli se nemýlím, taky se nepatrně začervená.

„Jsem zvyklý si prosazovat svou, Anastasie,“ utrousí. „A to za všech okolností.“

„O tom nepochybuju. Proč jste mi nenabídl, abych vám říkala křestním jménem?“ překvapím sama sebe svou troufalostí. Jak jsme se jenom dostali k tak vážným tématům? Vůbec se to nevyvíjí tak, jak jsem si představovala. Ani se mi nechce věřit, že vůči němu najednou cítím takovou nevraživost. Jako by se mě snažil sám před sebou varovat.

„Mé křestní jméno používají pouze členové mé rodiny a blízcí přátelé. Tak to mám rád.“

Aha. Takže neřekl: „Říkejte mi Christiane.“ To je teda maniak posedlý kontrolou, jinak se to vysvětlit nedá. A najednou mám pocit, že by snad bylo lepší, kdyby s ním ten rozhovor bývala udělala Kate. Našel by sobě rovnou. A navíc, ona je téměř blondýna – přesněji řečeno, nazrzlá blondýna – jako všechny ostatní v jeho kanceláři. *A je krásná*, připomíná mi mé podvědomí. Ale ta představa – Christiana s Kate – se mi nelíbí.

Usrkávám ze svého čaje a on si vkládá do úst další kousek muffinu.

„Jste jedináček?“ ptá se.

Teda... On neustále mění téma.

„Ano.“

„Řekněte mi něco o vašich rodičích.“

Proč chce vědět zrovna tohle? To je tak *divný*.

„Máma žije v Georgii se svým novým manželem, Bobem. Můj otčím žije v Montesanu.“

„A váš otec?“

„Zemřel, když jsem byla batole.“

„To je mi líto,“ zamumlá a ve tváři se mu letmo mihne zarmoucený výraz.

„Nepamatuju si na něj.“

„A vaše matka se znovu vdala?“

Uchechtnu se.

„To bych teda řekla.“

Nechápavě stáhne obočí.

„Vy nejste zrovna sdílná, co?“ odtuší suše a v náznaku hlubokého zamyšlení si promne bradu.

„Nápodobně.“

„Jenže vy už jste mě jednou zpovídala a já si vzpomínám na pár dost osobních otázek,“ uculí se na mě.

Pro boha živého. On mi připomíná tu „gay“ otázku. Znovu mě kvůli ní fackuje hanba. Víím, že někdy v průběhu následujících let budu potřebovat nějakou intenzivní terapii, abych se tak necítila pokaždé, když si na to vzpomenu. Rychle začínám plácát něco o své matce – cokoliv, jen abych potlačila *tu* vzpomínku.

„Moje máma je úžasná. Nevyléčitelná romantička. Právě prožívá své čtvrté manželství.“

Christian překvapeně zvedá obočí.

„Chybí mi,“ pokračuju. „Teď má Boba. A já jen doufám, že na ni dá pozor a že zachrání situaci, když její ztřeštěné nápady nevyjdou tak, jak si je namalovala,“ usměju se s láskou. Už jsem

ji tak dlouho neviděla. Christian mě pozorně sleduje a občas upije ze své kávy. Opravdu bych se neměla dívat na jeho ústa. Je to značně znepokojivý pohled.

„A se svým otčímem vycházíte dobře?“

„Samozřejmě. Vyrůstala jsem s ním. Považuji ho za svého otce.“

„A jaký je?“

„Ray? Je dost... uzavřený.“

„A to je všechno?“ podiví se.

Pokrčím rameny. Co jako očekává? Můj životní příběh?

„Uzavřený asi jako jeho nevlastní dcera,“ pokouší se mě vyprovokovat.

Odolávám pokušení na něj protočit oči.

„Má rád fotbal – hlavně ten evropský – a bowling, a muškaření, a vyrábění nábytku. Je tesař. Bývalý voják,“ vzdychnu.

„A vy jste žila s ním?“

„Ano. Když mi bylo patnáct, máma se seznámila s Manželem Číslo Tři. A já zůstala s Rayem.“

Zamračí se, jako kdyby tomu tak docela nerozuměl.

„Proč jste nechtěla žít se svou matkou?“ přemítá.

Tak do toho mu ale opravdu nic není.

„Manžel Číslo Tři žil v Texasu. Kdežto můj domov byl v Montesanu. A... pochopte, máma byla čerstvě vdaná.“ Odmlčím se. Máma o Manželovi Číslo Tři nikdy nemluví. Kam tím Grey míří? Tohle ho vážně nemá co zajímat. *Nicméně, tuhle hru můžou hrát dva.*

„Vyprávějte mi o svých rodičích,“ vybízím ho.

Trhne rameny.

„Můj táta je právník, moje máma je dětská lékařka. Žijí v Seattlu.“

Pane jo... vyrůstal v zámožné rodině. V duchu si představuju ten úspěšný manželský pár, který adoptoval tři děti; přičemž z jednoho z nich se vyklubal krásný muž, který se ponoří do světa

obchodu a bez cizí pomoci si ho podrobí. Co ho k tomu asi vedlo? Jeho rodiče na něj musí být pyšní.

„A co dělají vaši sourozenci?“

„Elliot je stavitel a moje malá sestra je v Paříži, studuje kuchařské umění pod nějakým renomovaným francouzským šéfkuchařem.“ Loupne po mně podrážděným pohledem – nechce mluvit buď o sobě, nebo o své rodině.

„Všichni říkají, že je Paříž krásná,“ utrousím. Proč nechce mluvit o své rodině? To proto, že je adoptovaný?

„Je nádherná. Byla jste tam?“ ptá se, jeho podrážděnost upadá v zapomnění.

„Nikdy jsem neopustila Státy.“ Tak, a nakonec se bavíme o banalitách. Co přede mnou skrývá?

„Chtěla byste se tam podívat?“

„Do Paříže?“ vykviknu. Vyvádí mě to z míry – kdo by se nechtěl podívat do Paříže? „Samozřejmě,“ připouštím. „Ale je to Anglie, kam bych se podívala opravdu ráda.“

Naklání hlavu ke straně a ukazovákem si přejíždí po dolním rtu... *Bože.*

„Protože...?“

Zamžikám. Koukej se soustředit, Steeleová!

„Je to domov Shakespeara, Austenové, sester Brontëových... Thomase Hardyho. Ráda bych viděla místa, která inspirovala tyhle lidi k napsání tak úžasných knih.“

Ta zmínka o literárních velikánech mi připomíná, že bych měla studovat. Pohledem kontroluju hodinky. „Už radši půjdu. Musím se učit.“

„Na zkoušky?“

„Ano. Začínají v úterý.“

„Kde je auto slečny Kavanaghové?“

„Na hotelovém parkovišti.“

„Doprovodím vás zpátky.“

„Děkuji za čaj, pane Greyi.“

Vykouzlí ten svůj zvláštní, ohromně tajemný úsměv.

„Rádo se stalo, Anastasie. Potěšení bylo na mé straně. Pojďte,“ zavelí a vztáhne ke mně ruku. Celá zmámená ho za ni беру a nechávám se vyvést ven z kavárny.

Míříme zpátky k hotelu v něčem, co bych ráda nazvala družným mlčením. Aspoň on vypadá jako obvykle klidně a vyrovnaně. Zato já se zoufale snažím vyhodnotit, jak vlastně to naše malé ranní kafe dopadlo. Mám pocit, jako bych právě absolvovala vstupní pohovor na nějakou pozici, jenže netuším, na jakou.

„To vždycky nosíte džíny?“ nadhodí zčistajasna.

„Většinou.“

Přikývne. Jsme zpátky, stojíme u přechodu k hotelu. V hlavě mi víří zmatené myšlenky. *Co to bylo za zvláštní otázku?* Víím, že náš čas vypršel. Je to tak. A já ho promarnila, to taky vím. Stejně nejspíš někoho má.

„Chodíte s někým?“ vyhrknu. A sakra – *opravdu jsem to právě vyslovila nahlas?*

Vytáhne jeden koutek v polovičním úsměvu a zadívá se na mě.

„Ne, Anastasie. Mě na chození moc neužije,“ říká mírně.

Uf... *a to znamená co?* Není gay. Nebo možná je! V tom rozhovoru mi musel lhát. Chvilí mám dojem, že se to chystá vysvětlit, dát mi k tomu záhadnému tvrzení nějaké vodítko, ale on mlčí. Musím jít. Musím se sebrat a uspořádat si myšlenky. Musím se dostat z jeho vlivu. A tak vykročím, načež zakopávám a padám střemhlav do silnice.

„Sakra, Ano!“ vykřikne Grey. Škubne tou rukou, kterou mě ještě pořád drží, tak silně, že mě strhne zpátky k sobě, zatímco kolem profrčí cyklista, který si jede jednosměrkou v protisměru a těsně mě míjí.